SJORS

van de Rebellenclub

26 oktober 1963
VERSCHIJNT WEKELIJKS
Nr. 43

Billie Turf

het dikste studentje ter wereld

O, IK HEB PISTOLEN GENOEG. KOM, LAAT MAAR EENS WAT ZIEN!
KUNNEN WE NIET BETER EERST GAAN ETEN?
PISTOLEN

JIJ KUNT MOOI DIE KRAAIEN VOOR ME WEGJAGEN!

MAAR DE KRAAIEN LACHTEN ZICH EEN ONGELUK...
STOP! HOU OP! ALLE RUITEN GAAN ERAAN!
PANG!
PANG!
HELP!

IK BEN NIET IN STEMMING VOOR EEN SCHIETPARTIJ. LAAT MIJ MAAR MET DE LASSO WERKEN!
GOED, GA JE GANG!
HM, DIE KNAAP KOMT ME BEKEND VOOR!

PROBEER MIJN STIER MAAR EENS TE VANGEN!
PAS OP DE STIER
TJONGE, WAT EEN KNAAP!

IK ZEI: VANG DE STIER, NIET MIJ, SUFFERD!

JE KUNT ME NOG MEER VERTELLEN! IK GA ER VANDOOR!

INTUSSEN...
DE EEN OF ANDERE STOMME DIKZAK HEEFT ME DE VERKEERDE KANT OPGESTUURD!
WIJ ZULLEN U DE WEG WIJZEN!

IK HEB DIE JONGEN EERDER GEZIEN!
ZO, DIE BEN IK KWIJT. NU GA IK EERST WAT ETEN!

HA, HA, VÓÓR ZE ALLES ONTDEKKEN, BEN IK ER AL LANG VANDOOR!

KOM EENS HIER, JIJ! JIJ BENT DEGENE DIE MIJ VERKEERD GESTUURD HEEFT!

KOM, JONGENS, GA MEE!
TOT STRAKS, BILLIE! WIJ GAAN EEN HAPJE ETEN!
SNIK! SNIK! BIJ MIJ GAAT ALTIJD ALLES FOUT!

WINNETOU
DE MAN VAN DE PRAIRIE
DOOR DR. KARL MAY

OLD SHATTERHAND MOET NU ZIJN EIGEN LEVEN VERDEDIGEN. HIJ SCHIET OP DE BUFFELSTIER...
BANG!

HET REUSACHTIGE DIER WORDT GETROFFEN, WANKELT, MAAR HERSTELT ZICH WEER!

SAM IS IN GEVAAR!

DIE BULLEBAK MOET GELOOF IK NIETS VAN ME HEBBEN!
ARRANZ - 68

DAT IS PECH! SAM RIJDT PRECIES IN MIJN VUURLIJN!

AI! HIJ HEEFT HEM TE PAKKEN!

SAPPERLOOT!

BANG!
NU IS HET MIJN BEURT!

HET AANGESCHOTEN DIER KOMT NU DREIGEND OP OLD SHATTERHAND AF.
S.7 _ P.18

DEZE KEER MOET IK HET BETER DOEN!

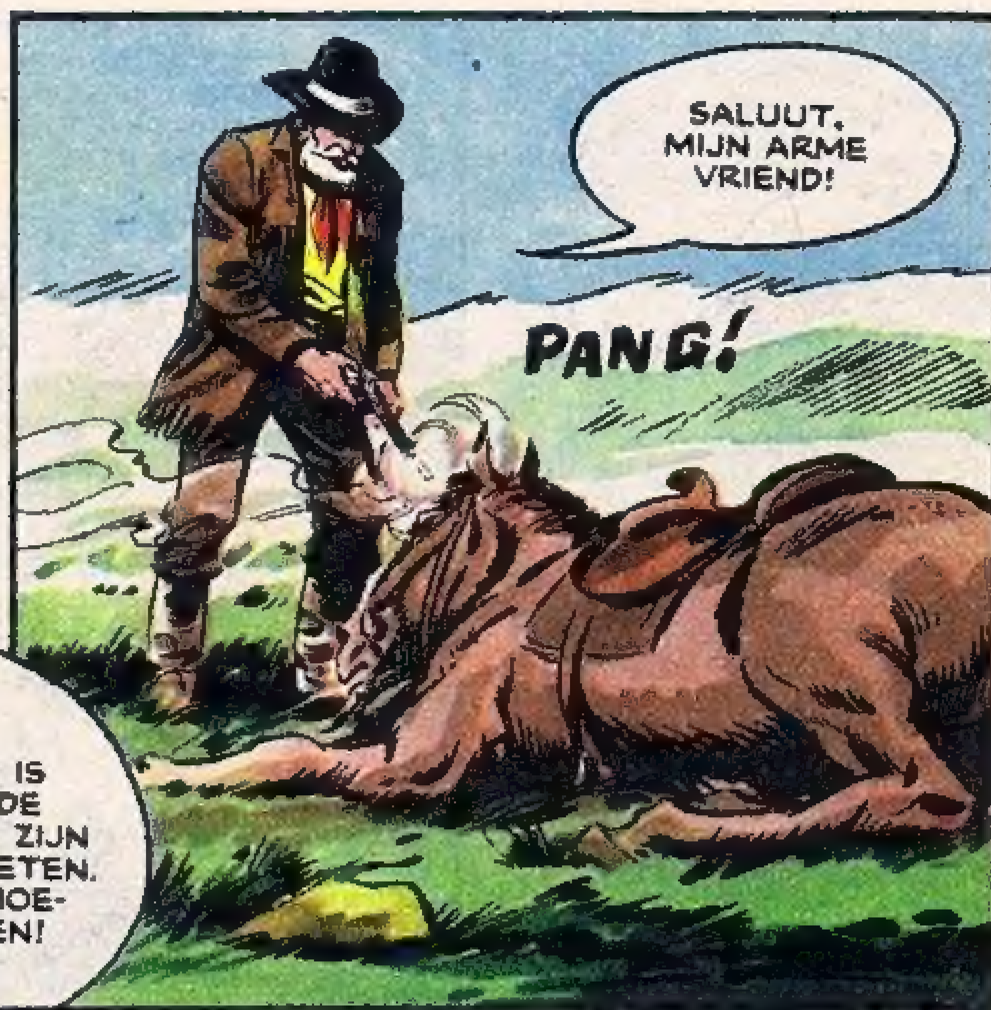

BANG!
BANG!

HEBT U GEEN VERWONDINGEN?
ARRANZ-69

EEN BEETJE PIJN HIER EN DAAR, MAAR VERDER NIETS!

MAAR MIJN PAARD IS VERLOREN. DE BUFFEL HEEFT ZIJN BUIK OPENGERETEN. IK ZAL HET MOETEN AFMAKEN!

SALUUT, MIJN ARME VRIEND!
PANG!

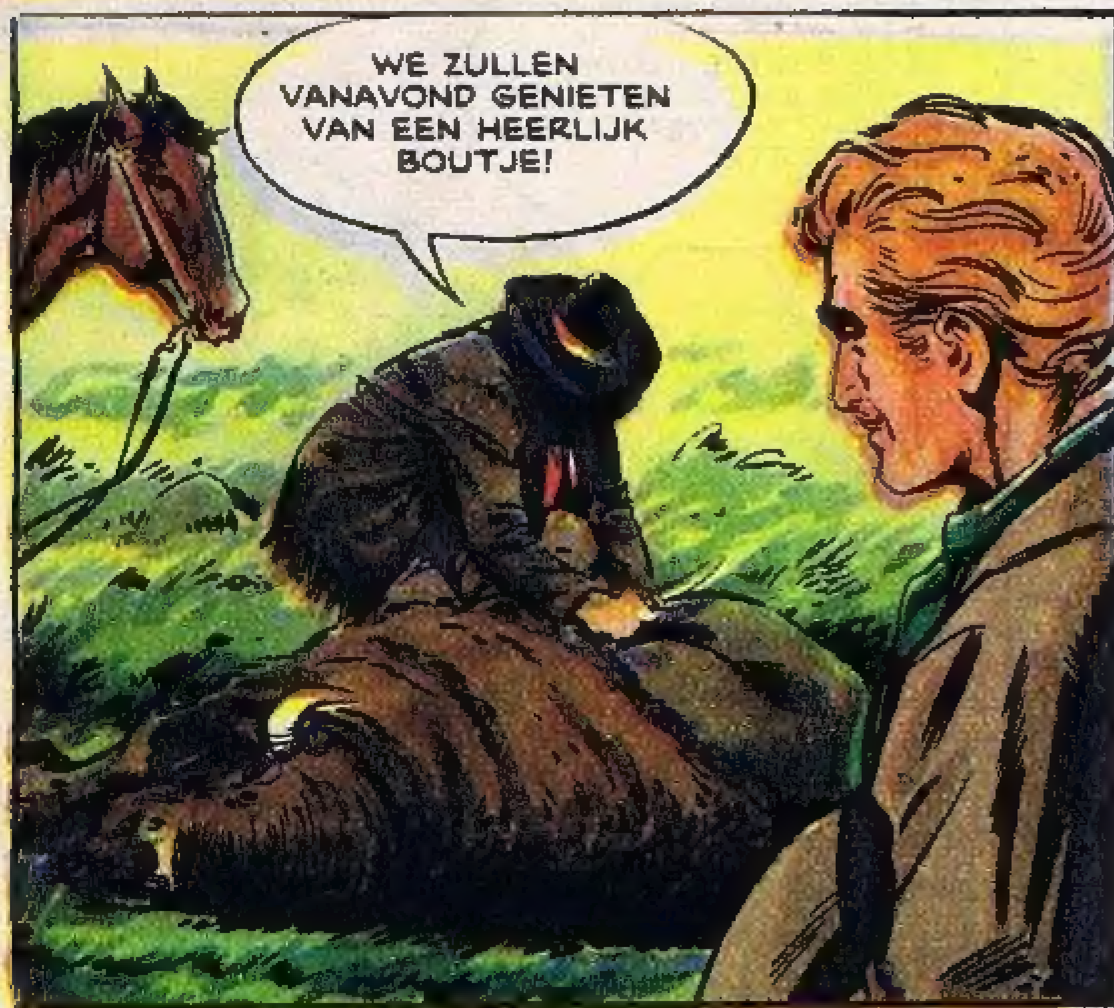

ER ZIT NIETS ANDERS VOOR ME OP DAN ZELF HET ZADEL OP MIJN RUG TE NEMEN!

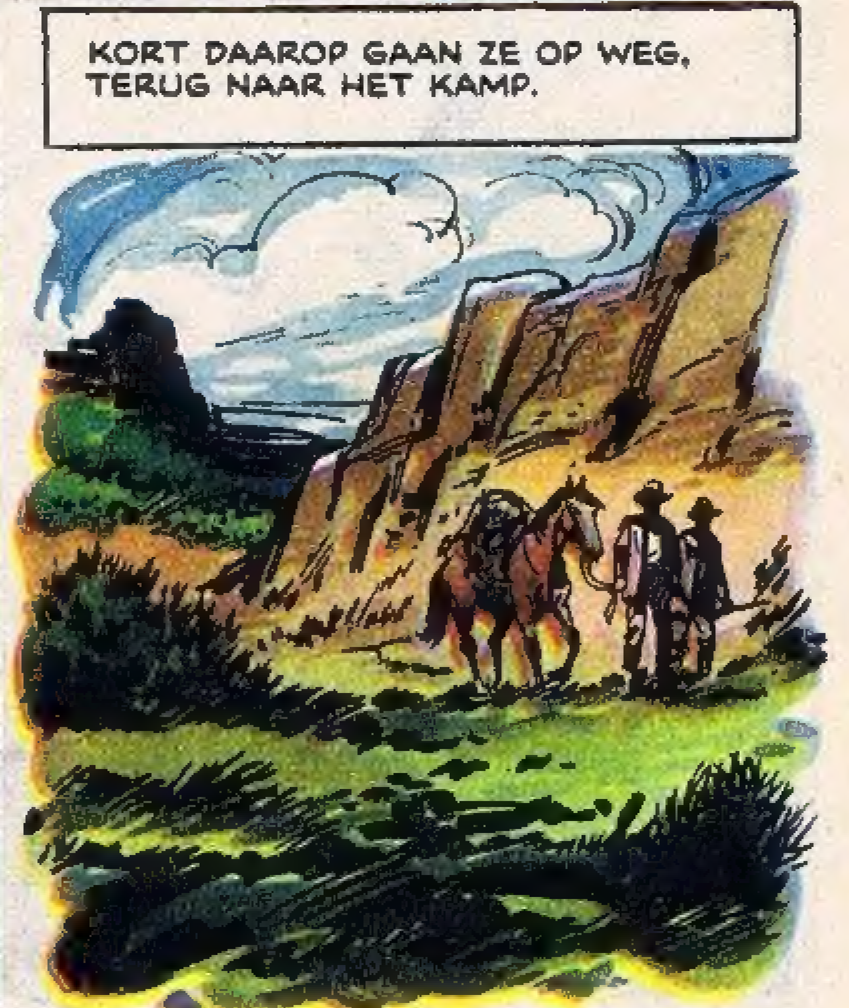

LATEN WE NU EERST EENS GAAN KIJKEN OF DIE GROTE BUFFEL WEL GOED DOOD IS.
AKKOORD!

S-7-P.14
MAAR DAT IS FANTASTISCH! IK BEGRIJP ER NIETS VAN!
!?

WINNETOU
DE MAN VAN DE PRAIRIE
DOOR DR. KARL MAY

ONBE-GRIJPELIJK! JE HEBT HEM PRECIES OP DE JUISTE PLAATS GERAAKT!

JE BENT HET GROENTJE MET DE MEESTE LEF VAN HET WESTEN!

WE ZULLEN VANAVOND GENIETEN VAN EEN HEERLIJK BOUTJE!

LATEN WE DE REST HIER NEER-LEGGEN VOOR DE ANDEREN.
ALS ZE ER ZIN IN HEBBEN, KUNNEN ZE HIER HUN PORTIE HALEN!

KORT DAAROP GAAN ZE OP WEG, TERUG NAAR HET KAMP.

KIJK, WE ZIJN AL VLAK BIJ HUIS!
HET IS ME HET DAGJE WEL GEWEEST, HÈ?

ALS JULLIE LEKKER WILLEN ETEN, MAAK DAN VOORT, WANT HET IS ZO DONKER!
WAAR IS HET?
TOE, VERTEL OP!

MAAR SAM HAWKENS IS NIET IN DE STEMMING OM OP AL HUN VRAGEN TE ANTWOORDEN.
KOM MEE, MET JULLIE WIL IK EVEN PRATEN.

JE KUNT ME GELOVEN OF NIET, MAAR DIE KARL MAY IS EEN GENIE!
!?

SAM HAWKENS VERTELT HET AVONTUUR AAN WILL PARKER EN DICK STONE.
DIE JONGEN IS GEWELDIG!
HIJ KOOS DE GROOTSTE EN STERKSTE STIER VAN DE HELE KUDDE UIT!

HIJ ZAL EEN EERSTE KLAS JAGER WORDEN!
MAAR JE MOET HEM DAT NIET ZEGGEN, ANDERS WORDT HIJ VERWAAND!

MORGEN HEB IK EEN VERRASSING VOOR HEM!

NEE, IK MOET HEN NIET AF-LUISTEREN!

HEE, OLD SHATTERHAND!
KOM GAUW, HET VLEES IS KLAAR!
JA, IK KOM!

GA ZITTEN EN DOE JE TE GOED!
HM, DAT IS EEN LEKKER STUK!

MET ZIJN VIEREN ETEN ZE EEN FLINKE PORTIE VLEES EN PRATEN OVER DE JACHT.

ZES UUR 'S MORGENS. SAM GAAT NAAR OLD SHATTERHAND.
LAAT JE INSTRUMENTEN MAAR EVEN LIGGEN. IK HEB EEN VER-RASSING VOOR JE!

GAAN WE VER WEG, SAM?
MAAK JE MAAR GEEN ZORGEN!
ARRANZ 63.

STIJG HIER AF EN BIND JE PAARD STEVIG VAST!
MIJN PAARD VAST-BINDEN?...

NAAR VREEMDE LANDEN

JOAN RIDLEY EN JOE WILSON, PASSAGIERS VAN DE *THISBE*, ONTDEKTEN DAT STUURMAN BLACKWELL EEN MUITERIJ AAN BOORD WILDE ONTKETENEN. IN MADAGASCAR WAS HIJ DOOR DE POLITIE VAN BOORD GEHAALD, MAAR...

BLACKWELL WAS AAN BOORD GESLOPEN OM DE MUITERIJ TE LEIDEN. HIJ VERBORG ZICH IN HET RUIM, WAAR MATROOS MACEY HEM ETEN KWAM BRENGEN.

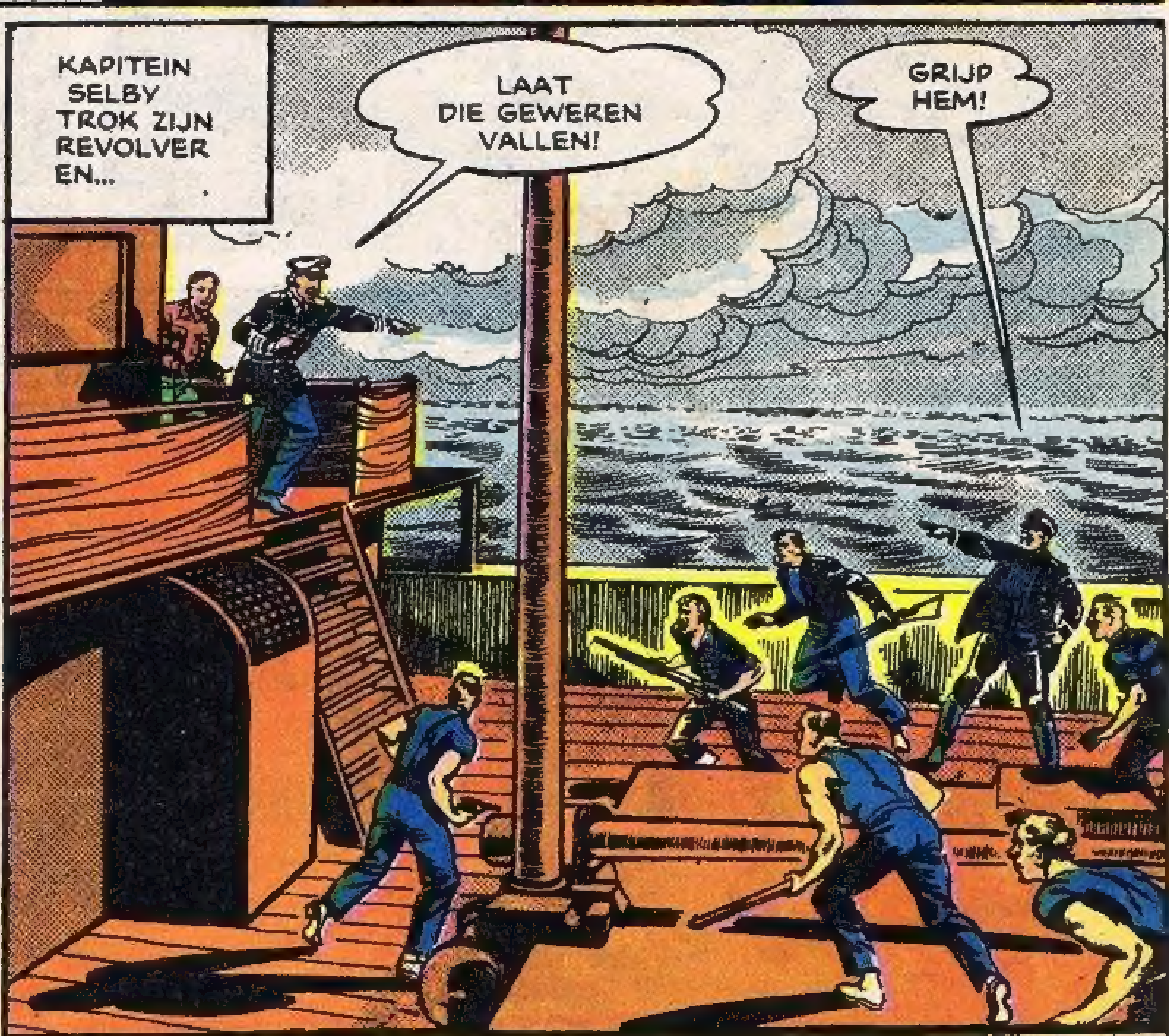
JOE BEGAF ZICH NAAR HET RUIM EN KREEG DAAR EEN SCHOK...

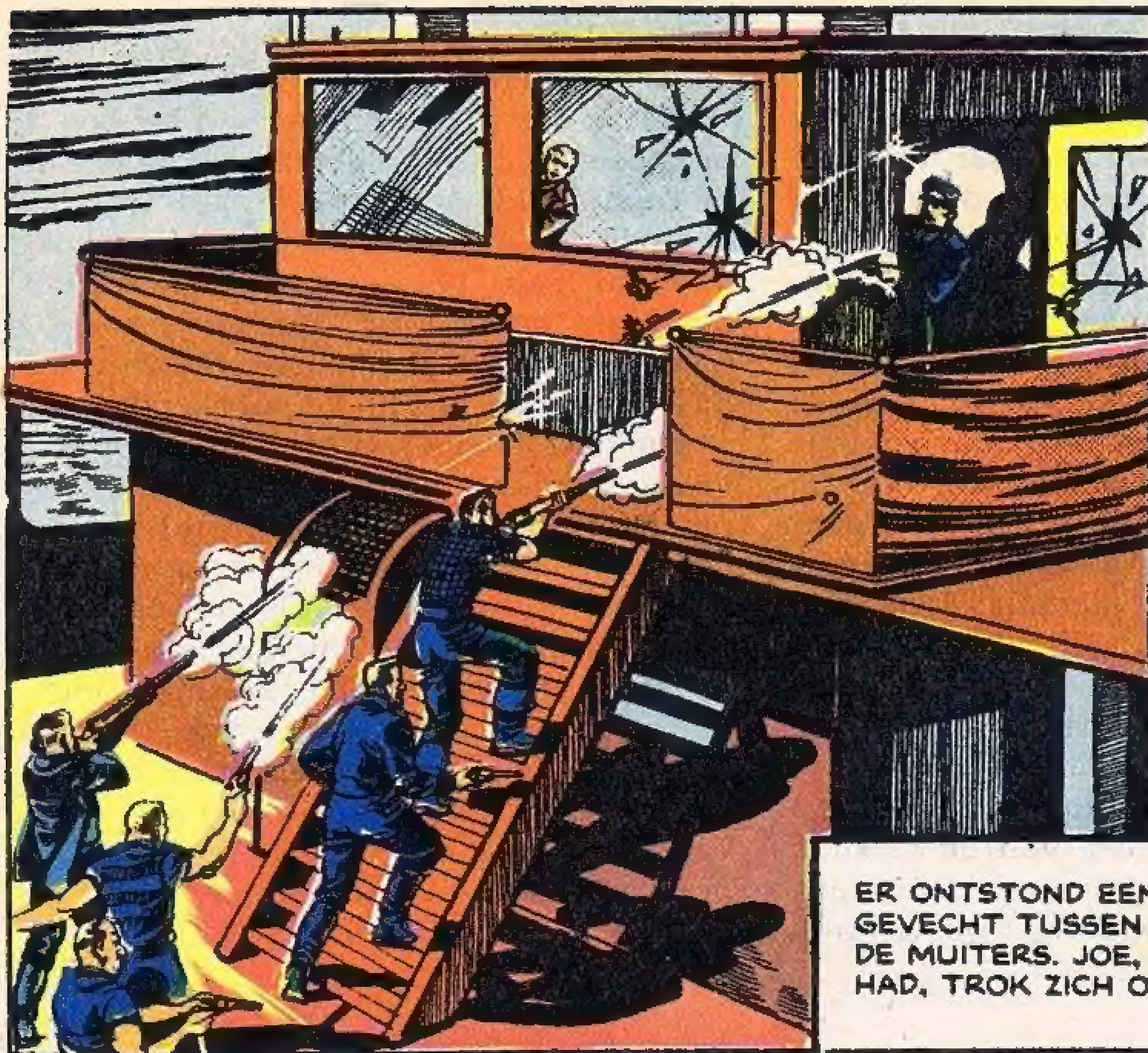

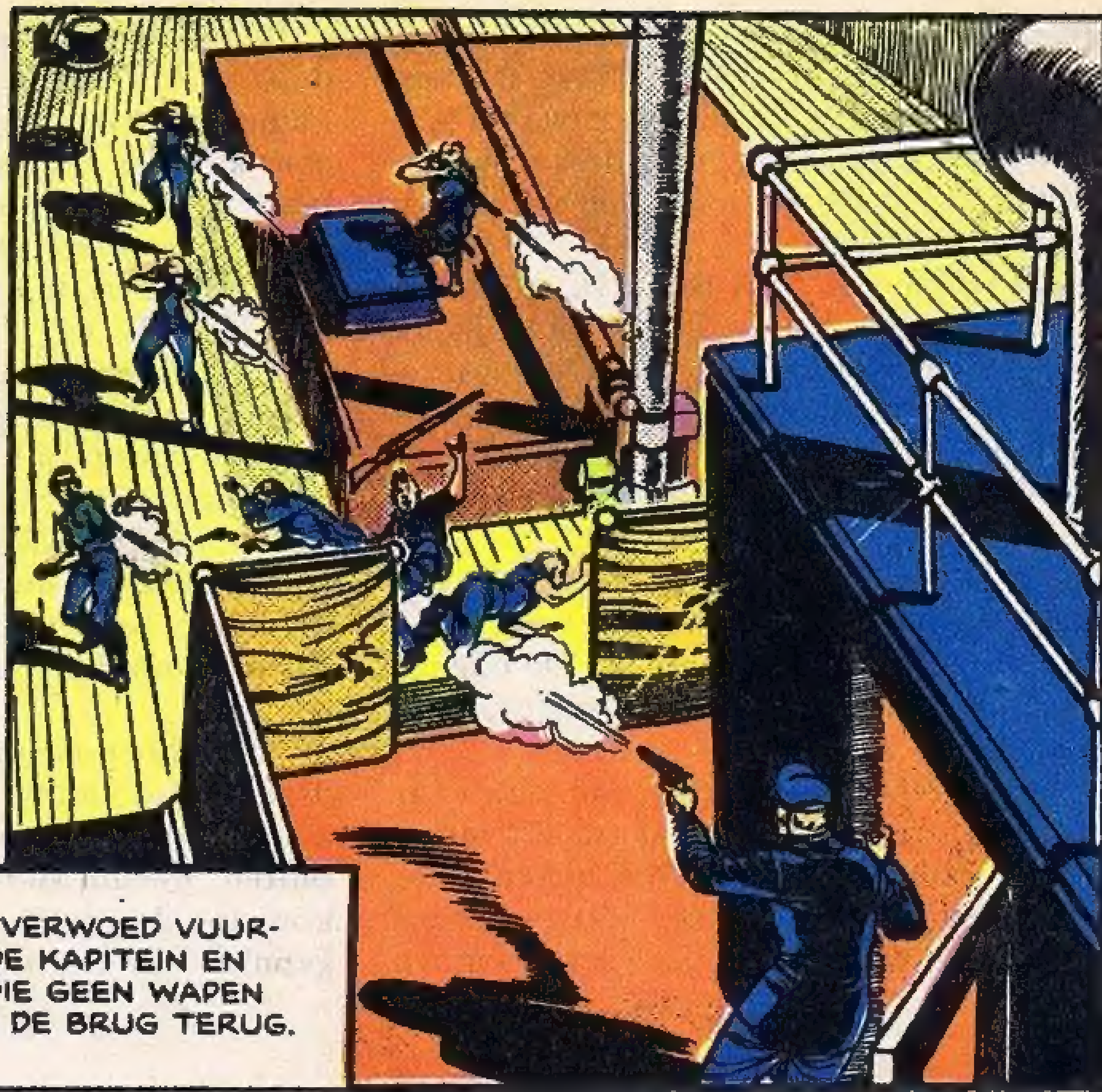
JOE, DIE DACHT DAT BLACKWELL ZICH IN MADAGASCAR BEVOND, HAASTTE ZICH NAAR DE BRUG.

OP DAT OGENBLIK WAS OOK DE STEWARD AAN DEK VERSCHENEN. HIJ ZAG BLACKWELL EN WILDE HEM TE LIJF GAAN, MAAR...

TIJDENS DEZE WOORDEN DOORKLIEFDEN FELLE BLIKSEMSCHICHTEN DE LUCHT. ER WAS SLECHT WEER OP KOMST. WAT STOND SELBY, JOAN EN JOE TE WACHTEN?

Sabotage

door Dick Gorter

Lachend nam luitenant Bill Brady afscheid van zijn collega Dave Parker, die evenals hij raketpiloot was. Dave zou over een goed uur naar de aarde vertrekken, waar hij zes maanden verlof zou gaan doorbrengen.

„Jij boft maar," zei Bill. „Ik moet hier nog twee maanden zitten. Natuurlijk, ik kom regelmatig op de basis op aarde, maar ik kan er jammer genoeg nooit langer dan een dag blijven."

„Wedden dat die twee maanden om zijn voor je het weet?"

„Ik hoop het maar. Tussen haakjes: gaat je raket over twee uur?"

„Nee, over anderhalf uur al. De bagage wordt net naar binnen gebracht, kijk maar."

De beide piloten wierpen een blik naar buiten. In de duistere maannacht stond op een groot platform, beschenen door sterke schijnwerpers, een lange, witte raket. Bij de reusachtige staartvinnen waren een aantal mannen druk bezig. Een takel hees juist een groot pakket naar binnen.

De twee piloten liepen een lange, goed verlichte gang door en sloegen een hoek om. Nu stonden ze voor een grote zaal, waar langs de kanten rijen ruimtepakken hingen met daarboven op aparte planken ruimtehelmen. Dave liep erop af en nam ruimtepak nummer 24 van de haak. „Ziezo, dat is voor de laatste keer voorlopig."

Na vijf minuten wringen en worstelen had hij zijn pak aan.

„Nou, Dave," zei Bill, „tot ziens dan. Over twee maanden ben ik bij je op de aarde. Eerst moet ik nog naar ruimtestation III, daarna weer naar de maan en dan huistoe."

Hun gesprek werd onderbroken door een metaalachtige stem uit een luidspreker. „Attentie. Attentie. Willen de passagiers voor raketvlucht 586 naar de aarde zich naar de raket begeven? Herhaling. . ."

„Ja, ja, ik ga al," zei Dave. „Nou, Bill, nogmaals: tot over twee maanden en hou je taai."

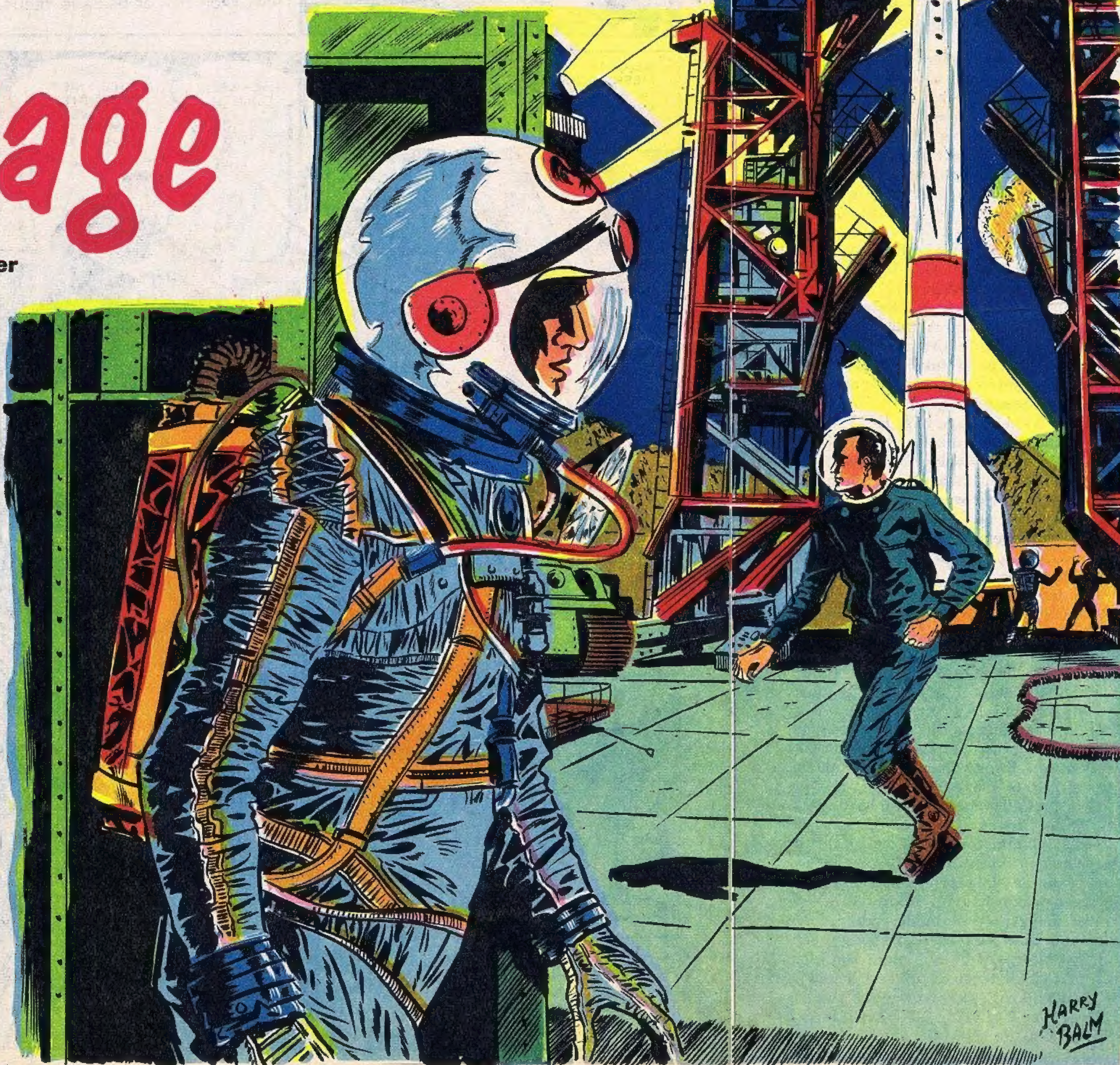
Dave zette zijn helm op en liep naar de luchtsluis. Hij opende de deur en verdween. Bill draaide zich om en op dat ogenblik zag hij een flitsende schaduw, die om een hoek van de gang verdween. Hij rende erheen, maar de man bleek al verdwenen. Vreemd, peinsde hij. Wat moest die kerel? En hij was zo vlug weg. Als hij ons wilde afluisteren, heeft hij pech gehad, want iets bijzonders hebben we niet gezegd.

In gedachten verzonken liep hij de gang door in de richting van de hoofdcontrolekamer, vanwaar hij de start van de raket zou kunnen volgen. Een paar minuten later was hij het vreemde voorval in de gang al vergeten. In de controlekamer zaten voor een rij televisieschermen vijf mannen, die elk een koptelefoon ophadden. Een van hen lachte tegen Bill en ging toen verder met zijn werk. Op een van de schermen zag Bill een eenzaam figuurtje over het platform lopen: Dave, op weg naar de raket. Met een lift werd hij naar boven gebracht en verdween in het inwendige van het ruimtevaartuig. Een luidspreker kondigde aan: „X minus 74 minuten. . ."

We hebben nog even tijd, dacht Bill en drentelde de gang weer op. Opeens werd zijn aandacht getrokken door een man buiten, die hij door een van de vensters kon zien. In een loods stond de onbekende gebukt over een bagagewagentje. Hij trok zich snel terug toen er iemand anders de loods binnenging.

„Daar moet ik het mijne van hebben," mompelde Bill en holde naar de zaal van de ruimtepakken. Zo snel hij kon trok hij zijn pak aan en verdween in de luchtsluis. Toen hij naar buiten stapte, dwarrelde de stof onder zijn voeten op. Hij haastte zich naar de loodsen. Net toen hij daar aankwam zag hij de onbekende man weghollen. Meteen zette ook hij het op een lopen. De man sloeg bij een van de opslagplaatsen een hoek om, maar toen Bill daar aankwam, was er niemand meer te zien. Hijgend kwam hij tot stilstand en keek om zich heen. Nee, niemand te zien. Vreemd. Het beviel hem helemaal niet. Hij liep terug naar het wagentje, waarbij hij de man had bezig gezien, maar hij kon er niets bijzonders aan ontdekken. Een van de mannen die bezig waren de raket in te laden, kwam naar hem toe.

„Zoekt u iets, luitenant?"

„Nee, niks. Maar er was hier net iemand, die nogal verdacht deed bij deze wagen. Als ik jou was, zou ik alles nog maar eens controleren."

„Komt in orde, luitenant. Maarre. . . heeft u enig idee wat het kan zijn?"

„Nee, niet in het minst. Maar kijk goed uit. Ik vertrouw die kerel niet!"

De man salueerde en Bill keerde door de luchtsluis terug naar binnen. Een luidspreker galmde: „X minus 66 minuten. . ."

„Hee, Bill," riep een stem.

Bill draaide zich om en zag het lachende gezicht van Al Johnson, een technicus van de maanbasis.

„Wat kijk je ernstig," zei Al.

„Ja, er schijnt iets bijzonders aan de hand te zijn. Er loopt hier een man rond die nogal verdacht doet en op de vlucht slaat zodra je bij hem in de buurt komt."

„Zeker een beetje mensenschuw van aanleg," zei Al.

„Ja, ja, maar met al die gekheid zitten we er maar mee. Hij zit mij een beetje te veel aan de bagage te morrelen. Ik heb opdracht gegeven die nog eens te controleren."

„Vreemd," mompelde Al. „Wie heeft er nou belang bij om eventueel een start te doen mislukken?"

„Als ik dat wist, was ik een stuk verder," zei Bill. „Enfin, ik ga naar de hoofdcontrolekamer. De start is over een uur."

„Oké. Dan zie ik je over een uur in de kantine."

„Afgesproken."

Bill trok diep in gedachten verzonken zijn ruimtepak uit en hing het op. In de hoofdcontrolekamer gonsde het nu van bedrijvigheid. Er flitsten berichten heen en weer. Maantractors reden af en aan over het startplatform. Mannen stonden in groepjes te praten of gingen met de lift op en neer langs de raket.

„X minus 59 minuten," liet de luidspreker weten.

„En toch bevalt het me niet," zei Bill half binnensmonds.

„Wat?" vroeg een van de mannen aan het schakelbord. „Wat bevalt je niet?"

„Och, een paar dingen niet." En Bill vertelde hem het hele verhaal.

De man haalde de schouders op. „Heb je je niet vergist?" vroeg hij.

„O nee. Hij liep hard weg toen hij me aan zag komen. Waarom zou hij. . ."

„Tja. . ."

„Hoe dan ook, ik moet weten wat die kerel in zijn schild voert. Ik ga nog even kijken."

Bill Brady liep door de gangen van de maanbasis, maar hij kon niets bijzonders ontdekken. Intussen verstreek de tijd. „X minus 30 minuten," liet de luidspreker weten. „Attentie. Wil iedereen die niet op het startterrein moet zijn dit verlaten? Herhaling. . ." Langzaam stroomde de startplaats leeg. Nog twee mannen stonden in de deuropening van het ruimteschip en waren bezig de laatste bagage en vracht in te laden. Toen dat ook klaar was, werd de deur gesloten. Nu stond de raket alleen als een lange, witte vinger op het beton, dat zwart geblakerd was van alle voorgaande starten. De schijnwerpers verlichtten de raket en de omgeving.

„X minus 60 seconden. . . X minus 55 seconden. . ." De luidspreker telde de laatste seconden voor de start af. Plotseling zag Bill een klein figuurtje over de startplaats rennen. Het kwam bij de raket vandaan.

„X minus 35 seconden. . ."

De uitlaat van de raket braakte grote rookwolken.

„X minus 10 seconden. 9. . . 8. . . 7. . ."

„STOP!" schreeuwde Bill plotseling. „NIET STARTEN."

„. . . 6. . . 5. . ." De luidspreker telde wreed verder.

„. . . 4. . ."

„Stop dan in vredesnaam. Deze start wordt een ramp."

„. . . 3. . ."

Plotseling werd het tellen onderbroken. Bill rende zo hard hij kon naar de bergplaats van de ruimtepakken en trok er een aan. Toen holde hij naar de luchtsluis. De rook uit de raket werd minder en hield op. De hele maanbasis was in beroering. Toen Bill bij de sluisdeur aankwam, ging deze net open en een in ruimtepak geklede man kwam eruit te voorschijn.

„Hee, wat moest jij bij die ra. . ." Verder kwam hij niet. In stomme verbazing keek hij naar het pistool dat de man in zijn hand hield. „Jij vervelende bemoeial," siste de man. „Je wou zeker de boel in de war schoppen, hè? Maar ik zal je krijgen. Ik zal. . ."

In de gang kwamen nu meer mannen aanhollen. De saboteur zette het op een lopen. Hij rende de gang verder in, deed een deur open en sloot die met een klap achter zich.

„Ha, ha, ha," klonk zijn stem door de deur. „Jullie krijgen me toch niet. Ik schiet jullie allemaal overhoop. Ik heb een tijdbom in de raket geplaatst, die bij de start zou ontploffen, of liever gezegd een paar minuten na de start. Maar het is nu te laat; jullie kunnen hem nu niet meer onschadelijk maken. Aanstonds springt de boel uit elkaar. Ha, ha, ha."

„Die man is volslagen krankzinnig," bracht Bill hijgend uit. „We moeten voorkomen dat de boel werkelijk uit elkaar springt."

Hij zette zijn helm op en rende naar de luchtsluis. Even later holde hij over de lanceerplaats naar de raket. „Die kerel. . . kwam bij de staartvinnen vandaan. Misschien dat ik. . ."

Hijgend bereikte Bill de raket. Opeens viel zijn oog op een kleine oneffenheid aan een van de vinnen. Hij bedacht zich niet lang, greep het vierkante geval en rukte het los. Daarna gooide hij het in een tractor, schakelde de motor in en zette de automatische besturing in de richting van een onbewoond gedeelte van de maanzee. Hijgend keek hij hem na. Twee minuten later zag hij een felle lichtflits. Wolken stof stoven op en dwarrelden langzaam neer. De tractor was verdwenen.

„Dat was ook maar net op het nippertje," zei een stem. Zonder dat Bill het gemerkt had was de deur van de raket opengegaan en de piloot kwam langs een touwladder naar beneden.

Bill lachte. „Ja, wat u zegt. Ik vertrouwde het al niet. . . Zeg, gaat u mee? We hebben binnen de dader zitten. Volslagen krankzinnig. Hij heeft zichzelf opgesloten en uit de verschrikkelijkste verwensingen."

„Dat is een ziekte die hier op de maan

meer voorkomt," zei de piloot. „Ja, ik ga mee. Als ik die knaap in mijn handen krijg. . ."

Een paar minuten later waren ze in het basisgebouw. „Hoe is het met hem?" informeerde Bill.

„Stapelgek," zei Al Johnson. „Hij wil ons allemaal naar de andere wereld helpen."

„Zeg, weet jij of er een achteruitgang is in de zaal waar hij zich heeft opgesloten?"

„Eh. . . ik geloof het wel. Hoezo?"

„Kunnen jullie hem niet even bezighouden? Ik zal je uitleggen wat ik van plan ben. Jullie doen net alsof je hier de deur wilt openbreken. Intussen sluip ik naar de achterkant en probeer ongezien de zaal binnen te dringen. Misschien kunnen we hem op die manier overmeesteren."

Ze liepen naar de deur. De saboteur riep: „Ik ga hier weg. Met een raket. Ga opzij, anders schiet ik."

Bill legde fluisterend zijn plan uit aan de anderen.

„Maar, kerel, dit kan je je leven kosten," siste een van de technici.

„Als we hem zijn gang laten gaan, kost het ons allemaal misschien het leven."

„Daar heb je gelijk in. Ik ga met je mee."

„Nee, blijf hier. Ik ga alleen."

Bill liep de gang door. De anderen bonkten op de deur en probeerden de aandacht van de saboteur op zich te vestigen door net te doen of ze de deur wilden forceren. Ze hoorden dat de man in de zaal met zware voorwerpen aan het slepen was en die voor de deur opstelde. „Jullie krijgen me toch niet," brulde hij. „Ik geef me nooit over."

Bill was intussen aan de andere kant van de zaal aangekomen en loerde voorzichtig door een kleine opening. De saboteur had allerlei dingen voor de deur opgestapeld en stond ernaar te kijken. Intussen zwaaide hij met zijn revolver en riep: „Je krijgt me toch niet."

Bill grijnsde en klom naar een raam dat hoger gelegen was. De saboteur scheen iets te horen, want hij draaide zich met een ruk om en richtte zijn revolver naar achter. Met bonkend hart bleef Bill wachten en klom toen uiterst voorzichtig verder. Bij het raam aangekomen opende hij dit en wrong zich erdoorheen.

Twee minuten later zag hij een felle lichtflits. . .

Met een zachte plof kwam hij op de vloer van de zaal neer en verborg zich vliegensvlug achter een kast. De saboteur had niets in de gaten en bleef strak naar de deur aan de andere kant kijken. Bill keek om zich heen en zocht een volgende schuilplaats, die hem weer een stukje dichter bij de saboteur zou brengen. De man deed nu zijn ruimtepak uit en gooide het op de grond. Het was een stevig gebouwde kerel met zwart, achterovergekamd haar en een gebruind gezicht.

Misschien is hij toch nog niet zo gek als wij denken, dacht Bill. Hij ziet er in ieder geval volkomen normaal uit. Met een korte, zachte sprint bereikte hij een paar op elkaar gestapelde kisten, waarachter hij meteen verdween. De saboteur scheen nu wel iets gehoord te hebben, want hij draaide zich om en riep: „Hee, kom maar te voorschijn. Ik heb je onder schot."

Bill reageerde niet.

„Nou, vooruit, kom maar."

Bill hield zich muisstil. Zijn hart bonkte en hij was bang dat dit geluid hem zou verraden. Maar de saboteur scheen gerustgesteld en draaide zich weer om. Opeens hoorde Bill een zacht geruis achter zich. Hij draaide zich bliksemsnel om en keek in het gezicht van Al Johnson.

„Ben je toch gekomen?" zei Bill. „Ik had je nog zo gezegd het niet te doen."

„Je kunt me nog meer vertellen, maar ik laat je niet alleen de kastanjes uit het vuur halen. Wat denk je wel?"

„Stil dan. Straks hoort die kerel ons nog en dan zijn we er gloeiend bij. Ik heb geen zin om. . ."

„Sst. Hij komt hierheen."

Vanachter de kisten zagen de twee mannen de saboteur op zich af komen. Hij kon hen nog niet zien, maar dat zou niet lang meer duren. Plotseling uitte Al een kreet en sprong te voorschijn. De saboteur schrok en voor hij het wist had Al hem in een stevige greep vast. Het wapen van de man viel kletterend op de vloer en Bill raapte het op.

„Zo, daar hebben we je. Raketten laten springen, dat kun je. Hoe haal je je die waanzin eigenlijk in je hoofd?"

De man wrong zich in allerlei bochten om los te komen, maar Al hield hem stevig vast. Bill schoof de kisten en balen weg die voor de deur stonden en even later kwamen de anderen binnen. Met zijn allen voerden ze de saboteur weg.

Bill en Al keken hen na. „Hè," zuchtte Bill, „dat heeft moeite gekost." Hij speelde met de revolver en opende de kamer om te zien hoeveel patronen erin zaten. De revolver was leeg.

„Heb je nou ooit," bracht Al uit. „En daarvoor hebben we zo in angst gezeten. Wel verdraaid, als ik. . . nee, laat ik het maar niet doen."

Bill barstte in lachen uit. „Voor een lege revolver hebben we ons zenuwachtig gemaakt. Er zit niet eens een losse flodder in, laat staan een echte patroon." Lachend liepen ze samen de zaal uit.

Enige tijd later begon de luidspreker weer te zoemen. „X minus 10. . . 9. . . 8. ."

Glimlachend keek Bill Brady naar het groenige televisiescherm, waarop de raket te zien was. Rookwolken stegen omhoog.

„. . .7. . . 6. . . 5. . . 4. . ."

„Nu gaat alles goed," zei hij hardop.

„. . .3. . . 2. . . 1. . . 0. . . START!"

Grote vlammetongen lekten uit de uitlaat van de raket en bulderden op het beton van de lanceerplaats. Langzaam kwam de raket los van de grond, hij balanceerde even op de bulderende uitlaatvlammen en kreeg toen vaart. Enige ogenblikken later was hij nog maar een klein lichtend vlekje tegen de donkere hemel.

„Eindelijk zijn ze dan op weg," zuchtte Bill. „En ze zijn veilig." Hij draaide zich om en liep de controlekamer in. Over twee maanden was het zijn beurt!

MUG en MIK

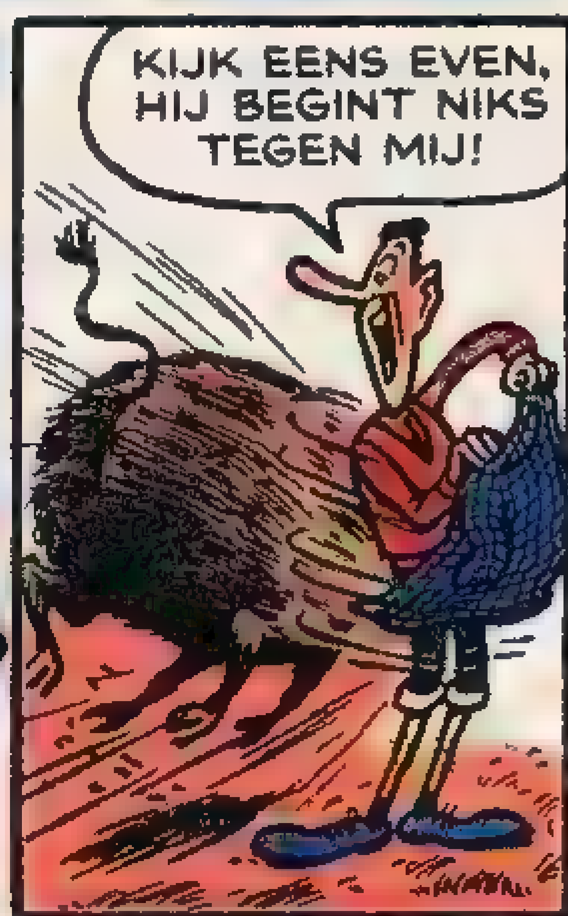

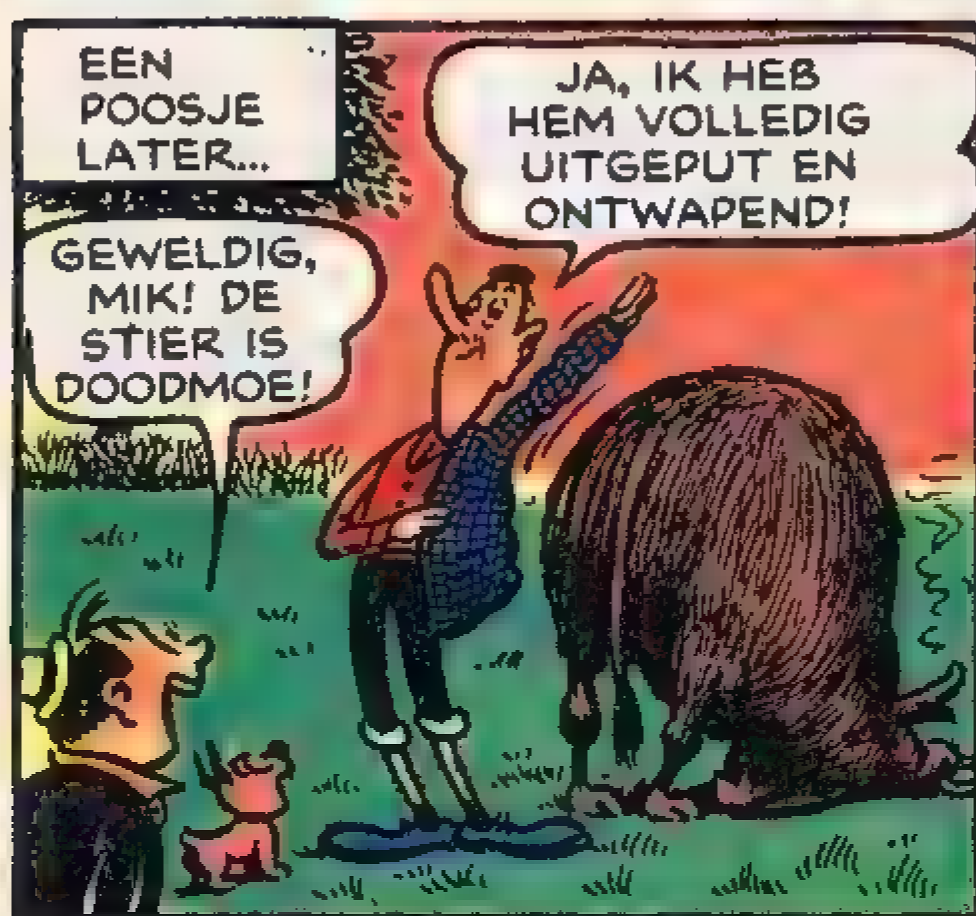

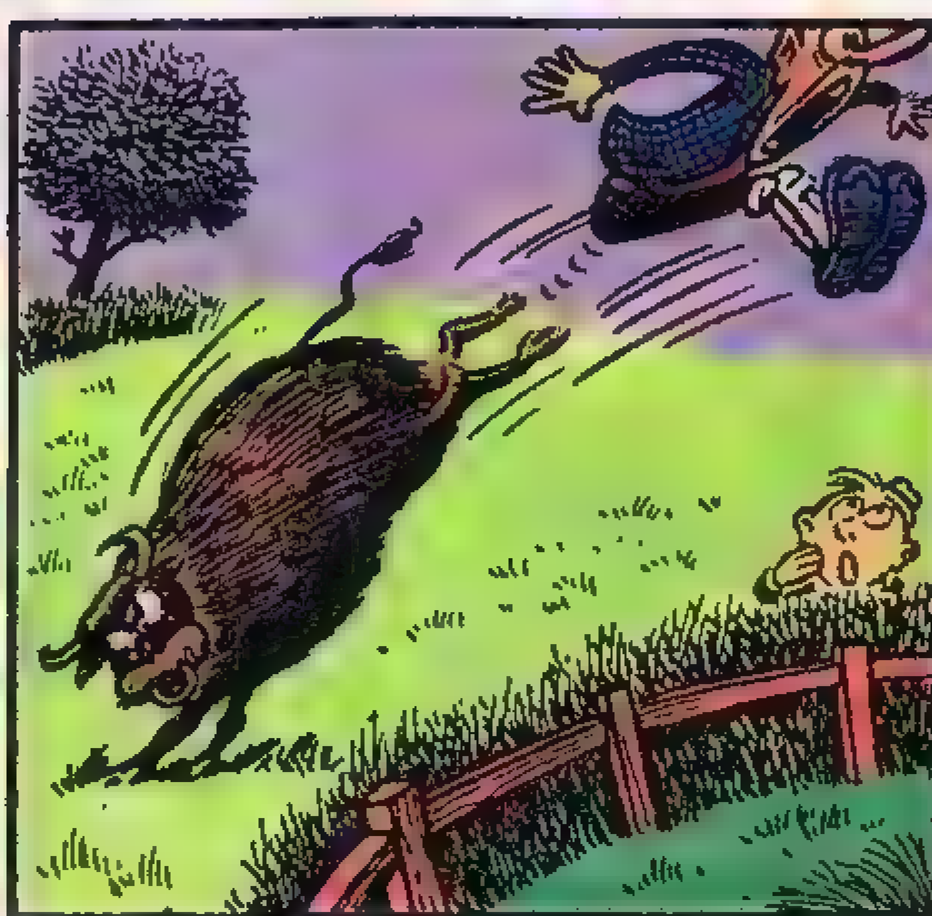

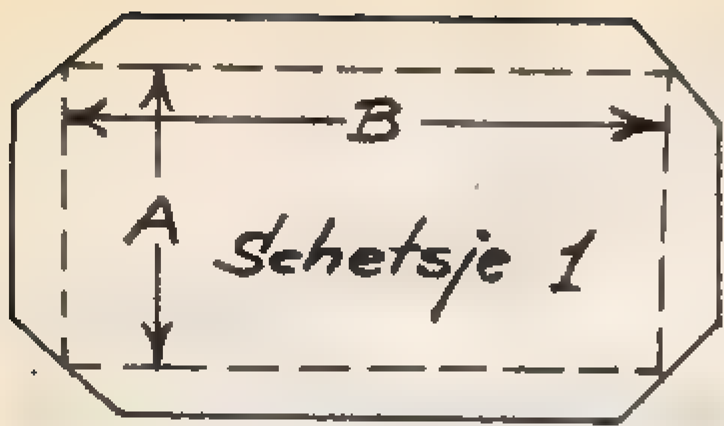
Het komt in de bus

ONZE CORRESPONDENTIE- EN RUILRUBRIEK

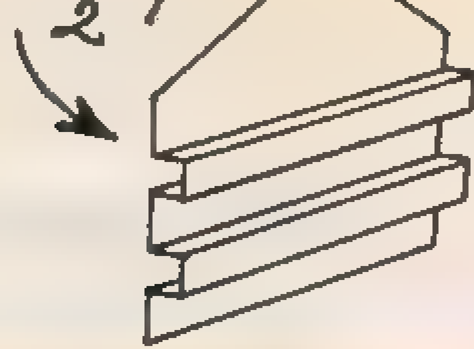
• *Jan Hilverda, Stommerweg 12, Aalsmeer*, wil corresponderen met een boerenjongen, liefst uit Groningen of Friesland. • *Annie Verhoeven (15), Hotel „De Wildeman", Vierlingsbeek (N.-Br.)*, wil corresponderen met een jongen van zestien of zeventien jaar uit het noorden van Nederland. Hobby's: dansen, zwemmen en moderne muziek. • *Jeanne van Dijk (16), Graaf Florisstraat 27, Rotterdam-3*, wil corresponderen met een prot. jongen van haar leeftijd. Hobby's: muziek, tekenen en lezen. • *Regie Vrins, Koopvaardijstraat 27, Tilburg*, doet de volgende aanbieding: ieder die hem sigarebandjes stuurt, krijgt suikerzakjes, postzegels, lucifersmerken of andere sigarebandjes terug. • *Jan Duursma, p/a Roeloffsen, Sint Gerlach 38, Houthem (L.)*, vraagt: wie heeft er oude, maar nog goede wapens te koop? Eerst schrijven. • Wie aan *H. Matters, v. d. Werfstraat 34a, Leiden*, een autospeldje stuurt, ontvangt twee gewone speldjes terug. • *Taeke Postma (17), N. B. Dijk 886, Sint-Annaparochie (Fr.)*, wil corresponderen met een meisje van zijn leeftijd uit Nederland. • *Theo van de Werff (12), Aldebiezenstraat 25, Gemert (N.-Br.)*, doet de volgende aanbieding: voor een speldje geeft hij vijftien gekleurde plaatjes van wielrenners terug. • *Jos Weijers (14), Op de Bies 33, Schimmert (L.)*, wil corresponderen met een meisje van zijn leeftijd uit Nederland, België, Frankrijk, Ned. Antillen of Curaçao. Hobby's: fotograferen en knutselen. • *Toin Voncken (14), Op de Bies 33, Schimmert (L.)*, wil corresponderen met een jongen of meisje van zijn leeftijd. Hobby's: voetballen en zwemmen. • *Henk Kaart, Polstraat 7, Apeldoorn*, wil munten, sigarebandjes en suikerzakjes ruilen. • *Rudi Bekhuis (16), Enterstraat 64, Rijssen*, en *Arnold Gendink (15), Elsenerstraat 22, Rijssen*, willen corresponderen met een r.k. meisje van hun leeftijd. Hobby's: zwemmen, schaatsen en moderne muziek. • *Corrie Nientied (15), Piet Heinstraat 23, Vlaardingen*, zoekt een r.k. correspondentievriend van haar leeftijd. • *G. Admiraal, Rijksweg 158, Limmen (N.-H.)*, wil corresponderen met een meisje van veertien of vijftien jaar. Hobby's: schaatsen, autocross, kamperen en reizen. • *Teun Grinwis, Wilhelminaweg 16, Ouddorp (Z.-H.)*, geeft een treinplaatje voor drie sigarebandjes of een rassenplaatje voor vier sigarebandjes.

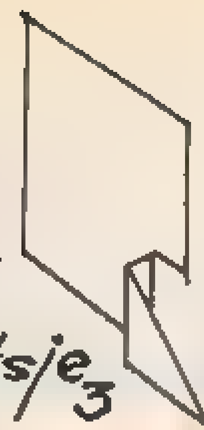
Vervolg op bladzijde 18

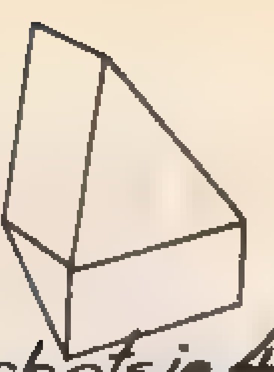

spaanse villa
A=2,9cm.
B=6,4cm.

venetiaans huis
A=4,2cm. B=9cm.

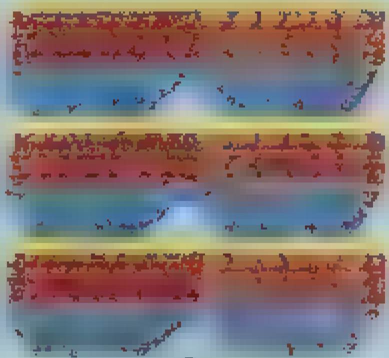
22

18

21

19

23

9

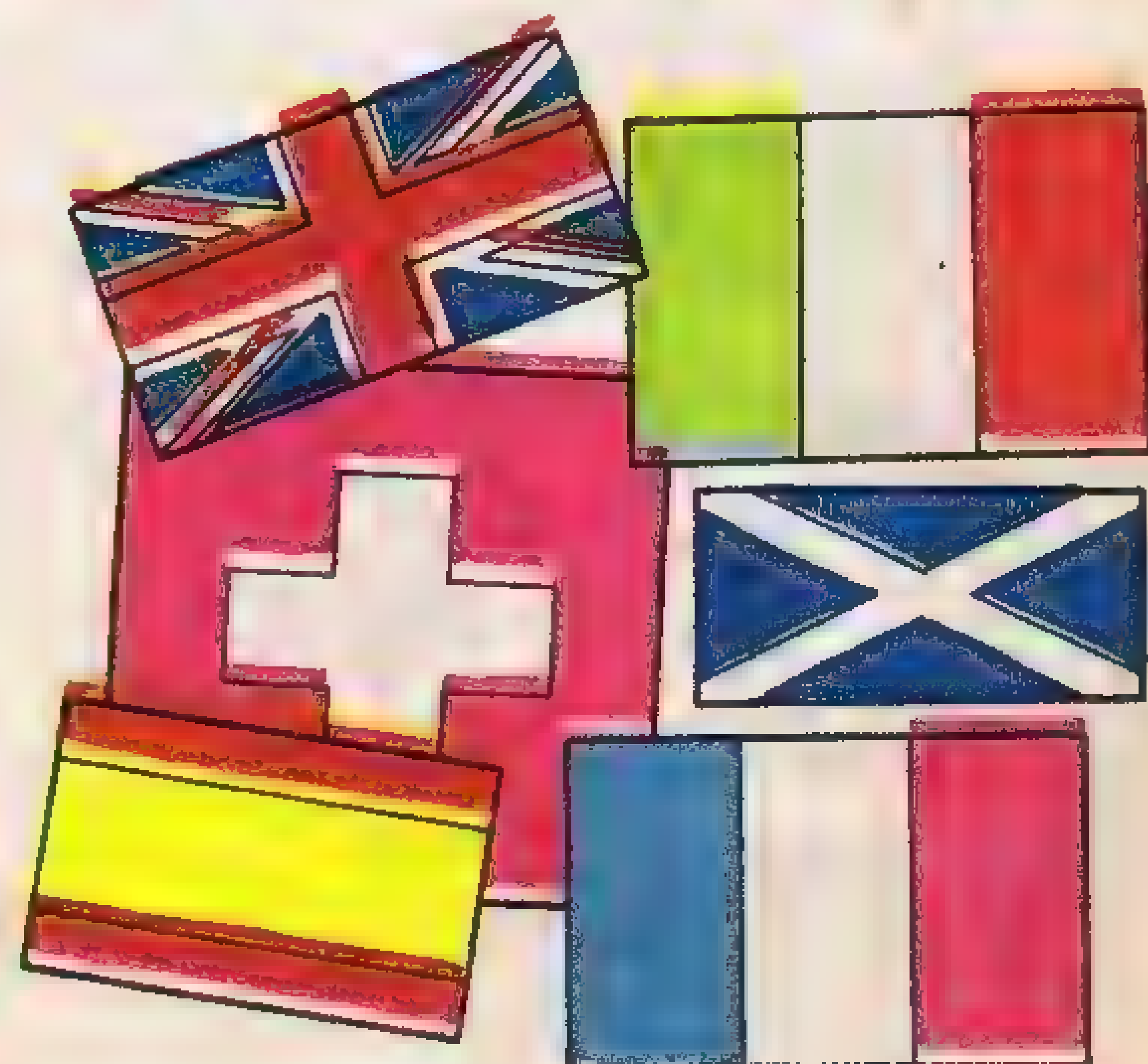
2

8

Ons internationale dorp

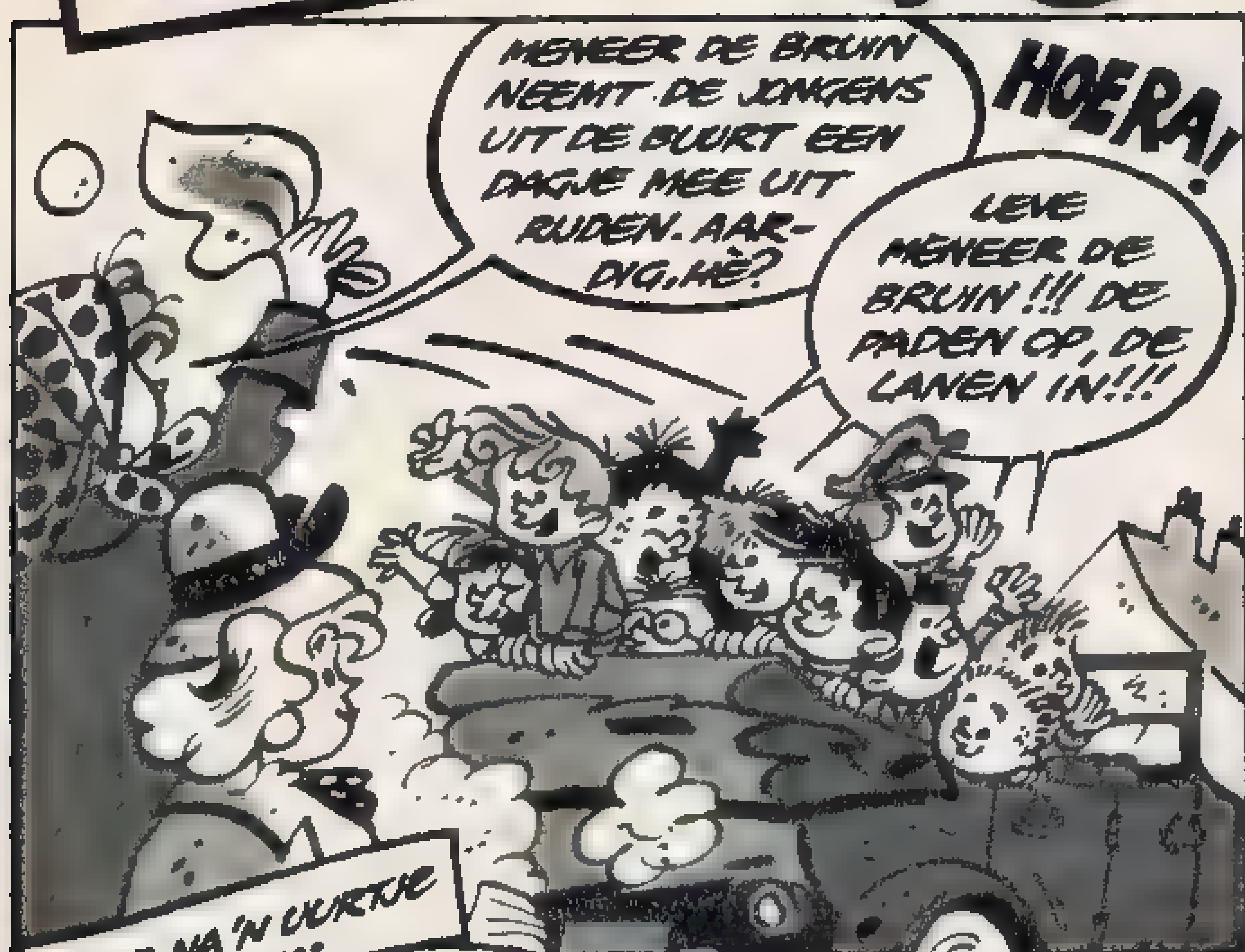
Deze week brengen we in SJORS een stukje knutselwerk, — waar je heel lang plezier van kunt hebben. Het is een leuk werkje voor de vrije middagen of de komende winteravonden. Het is een bouwplaat van zes huizen, die samen een internationaal dorp vormen. Het zijn: een Zwitsers chalet, compleet met balkons en daklijsten, een Engels landhuis (een zogenaamde cottage), een huis uit Schotland, een café uit Frankrijk (Vogezen), een Spaanse villa en een Venetiaans paleis. Als je de aanwijzingen (zie bladzijde 19) goed opvolgt, is het bouwen heel gemakkelijk. We wensen je veel succes met je internationale dorp.

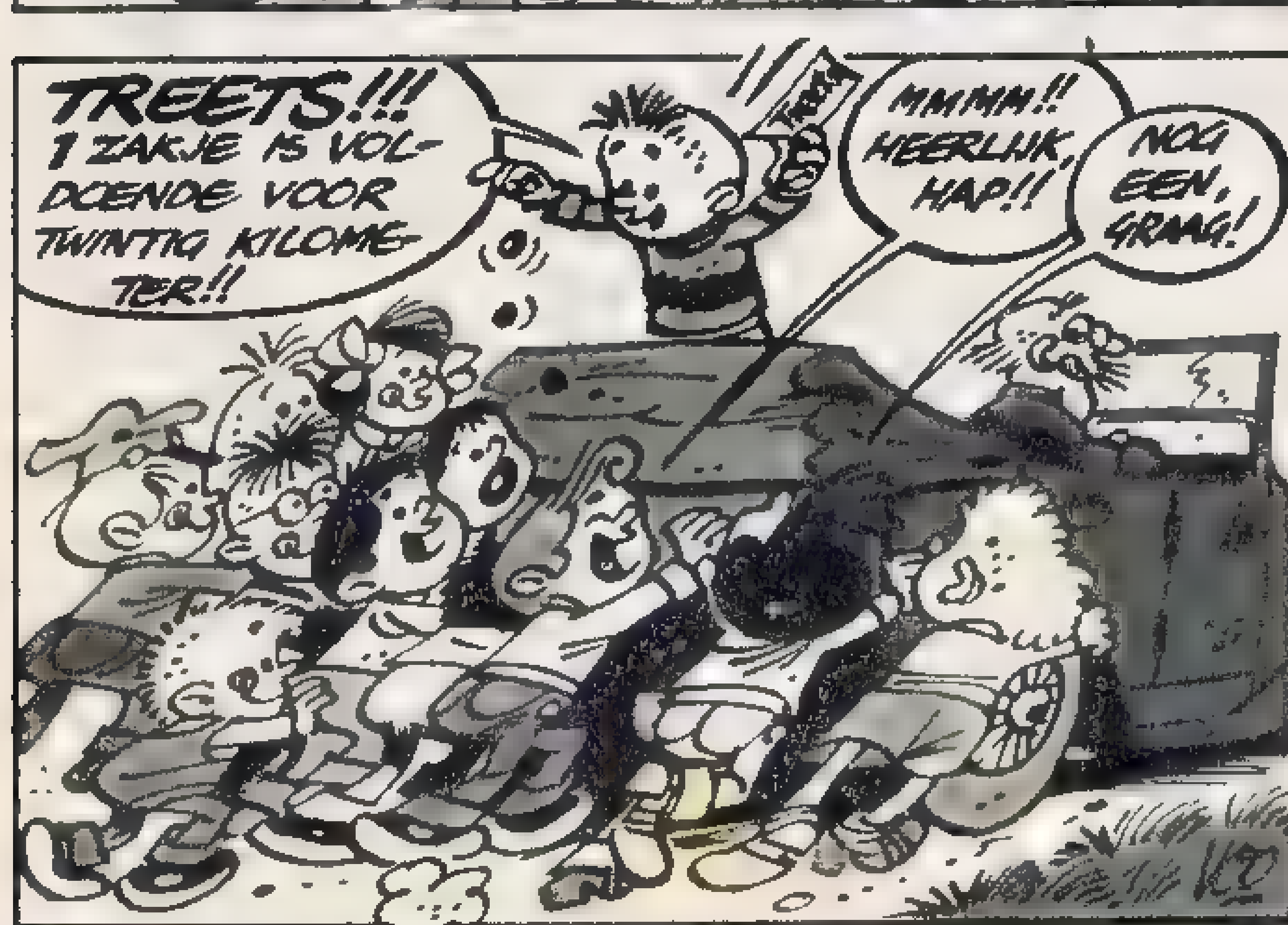
De bouwbeschrijving van deze huizen vind je op bladzijde 19

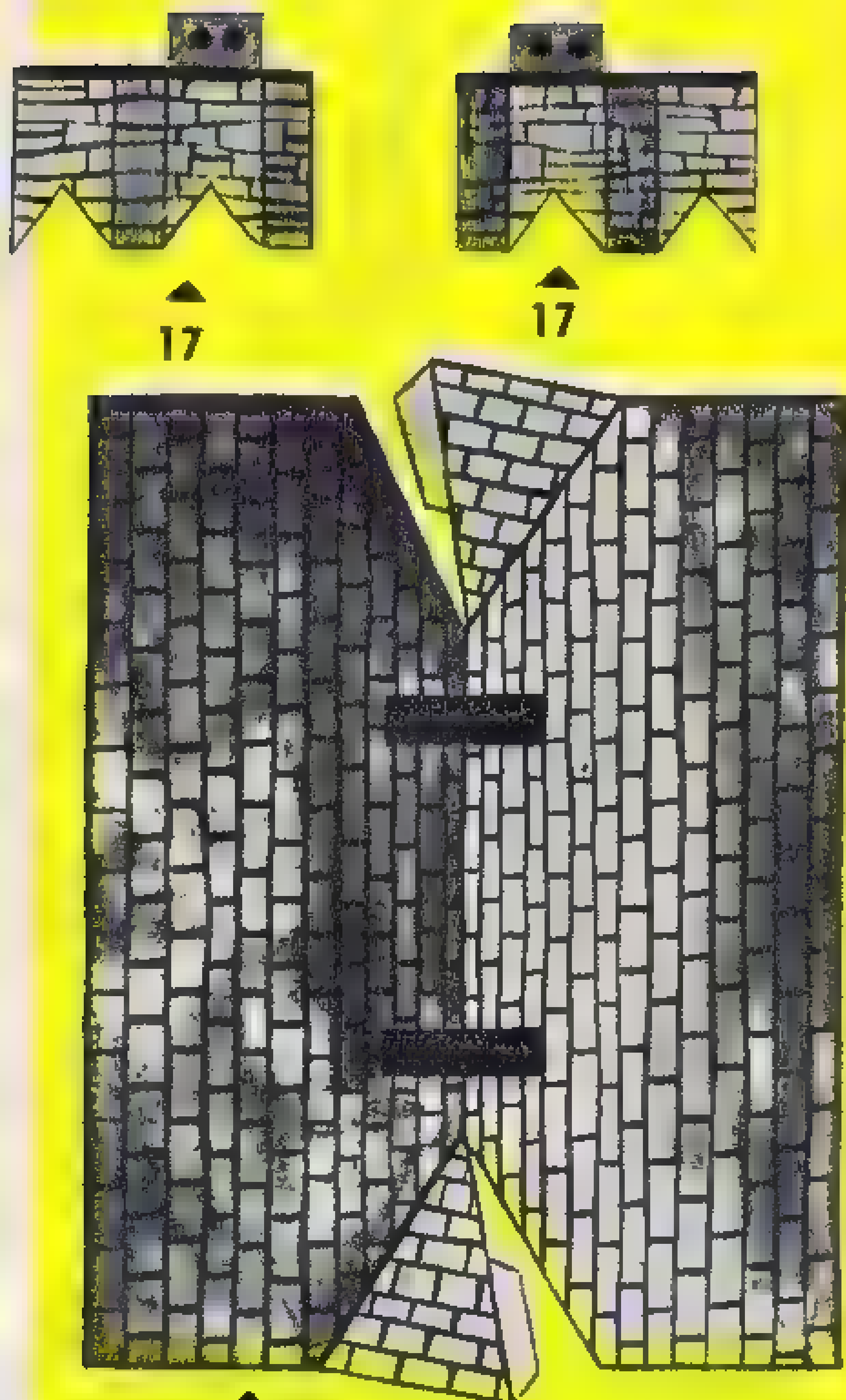
Het komt in de bus

Vervolg van bladzijde 13

• *Ria en Annemie Hidding (17), Frans Halsstraat 10, Heerlen,* willen corresponderen met twee jongens van hun leeftijd. • *Diny Moraal (10), Eikstraat 48, Enschede,* wil corresponderen met een meisje van haar leeftijd. Hobby's: sigarebandjes, lucifermerken, lezen, wandelen en knutselen. • *Annemieke Rutgers (14), Vivaldistraat 40, Eindhoven,* wil corresponderen met een meisje van haar leeftijd. • *Ans Sars, Sint Goedelestraat 49, Eindhoven,* wil corresponderen met een jongen tussen zestien en achttien jaar. • *Hillie van Sleten (15), Vinkenstraat 92a, Groningen,* wil corresponderen met een meisje van haar leeftijd. Hobby's: sport, gymnastiek, zwemmen, fietsen en teenagermuziek. • *Simone Dorleijn (14), Lange Delft 90, Middelburg,* wil corresponderen met een meisje van haar leeftijd. Hobby's: lezen, lucifermerken en foto's van filmsterren. • *Janny Winterberg (12), Graaf Willem II-laan 17, Delfgauw, post Delft,* wil corresponderen met een jongen of meisje van haar leeftijd. • *Jan van den Eijnden (17), Kerkdijk 63, Hooge-Zwaluwe (N.-Br.),* wil corresponderen met een r.k. meisje van zijn leeftijd, liefst uit Limburg of Noord-Brabant. • *Gradje Wijnhoven (18), Dorperweiden 16, Sevenum (L.),* wil corresponderen met een meisje van zijn leeftijd. Hobby's: auto's, motoren en lezen. • *Nelly Wijnhoven (14), Dorperweiden 16, Sevenum (L.),* wil corresponderen met een jongen of meisje van haar leeftijd. • *Miny Wijnhoven (16), Dorperweiden 16, Sevenum (L.),* wil corresponderen met een jongen boven zeventien jaar uit Zeeland, Groningen, Friesland of België. • *Rigot Götz, Kolibristraat 2, Aruba,* wil corresponderen met een meisje van zijn leeftijd. • *Rens Sieperda (16), Egmonderstraat 20, Alkmaar,* wil corresponderen met een prot. geref. meisje van vijftien jaar, liefst in Noord-Holland. Hobby's: moderne muziek en foto's van filmsterren. • *H. Meijer (18), Oude Molenweg 51, Hengelo* en *H. G. Meijer (18), Vijverlaan 28, Hengelo,* willen corresponderen met twee vriendinnen van zeventien jaar. • *Marijke Fortgens, Bloemhofstraat 9, Haarlem,* wil corresponderen met een r.k. jongen of meisje van zestien of zeventien jaar uit Nederland of het buitenland. • *B. de Vries, Gedemptevaart 76, Surhuisterveen (Fr.),* bezit verschillende soorten plaatjes van filmsterren, zangers, schaatsers en dergelijke. Een ieder die daar belang in stelt en graag zo'n plaatje zou willen hebben kan haar schrijven, wel een postzegel voor antwoord insluiten. • *Roza Sijmens, Wilgenhof 6, Diest, Brabant, België,* wil corresponderen met een jongen van vijftien of zestien jaar. Hobby's: dansen, film, wandelen, lezen, zwemmen en teenagermuziek. • *Marjo Kusters (13), Blaastheimseweg 176, Zeelst, (N.-Br.),* wil corresponderen met een meisje van haar leeftijd. Hobby's: gymnastiek, foto's van filmsterren, teenagermuziek. • *Els v. d. Valk, Dr. Weitjeslaan 13, Poeldijk,* wil corresponderen met een r.k. meisje van elf jaar. • *Ria Offermans (16), Altaarstraat 16, Oirsbeek,* wil corresponderen met een r.k. meisje van haar leeftijd in Zuid-Limburg. • *J. P. op den Brouw (15), Voorburgstraat 108c, Rotterdam-11,* wil corresponderen met een meisje van zijn leeftijd. Hobby's: sport en circus. • *Christel Godefroy (12), Goethelaan 65, Utrecht,* wil corresponderen met een meisje van haar leeftijd. • *Margriet van Hout (12), van Ennettestraat 39, Eindhoven,* wil corresponderen met een jongen of meisje tussen twaalf en veertien jaar. • *José (13)* en *Gennie (11) v. d. Heijden, Juliana-Bernhardplein 4, Oisterwijk (N.-Br.),* zoeken een r.k. correspondentievriendin van hun leeftijd. • *Tonnie de Groot (14), Julianastraat 3, Gemert (N.-Br.)* en *Jane Wetzels (14), Wachtendonkstraat 13, Gemert (N.-Br.),* willen corresponderen met twee jongens of meisjes van veertien tot zestien jaar in binnenland of buitenland. Hobby's: postzegels, moderne muziek, lezen en dansen. • *Nico Snel (14), Rijksweg 121, Limmen (N.-H.),* wil corresponderen met een meisje van zijn leeftijd uit Noord-Holland. Hobby's: Biljarten, kunstschaatsen, kamperen en varen. • *Ria v. d. Wee (14), Mgr. v. d. Weteringstraat 18bis, Utrecht,* wil corresponderen met jongens van veertien tot zestien jaar. Hobby's: film, moderne muziek, foto's van Cliff Richard. • *Ans Morsink (16), Paulinastraat 27, Hengelo,* wil corresponderen met een r.k. meisje van haar leeftijd. Hobby's: muziek en ansichtkaarten.

Bouwbeschrijving

Licht de bouwplaten in hun geheel uit het blad, plak ze op dun tekenpapier en laat ze drogen. Knip vervolgens de verschillende genummerde onderdelen uit en bouw de huizen één voor één zodat je je niet kunt vergissen. De donkere vakjes op de daken geven de plaats van de schoorstenen aan.

We beginnen met de *SPAANSE VILLA*. Knip de delen 1 (zijmuren) en 2 (twee balustrades) uit. Plak het huis tot een vierkantje. De balustrades worden boven aan de lange zijden gekleefd, op dezelfde hoogte als de balustrades aan de korte zijden. Maak van dun tekenpapier zelf een dak (zie schetsje 1).

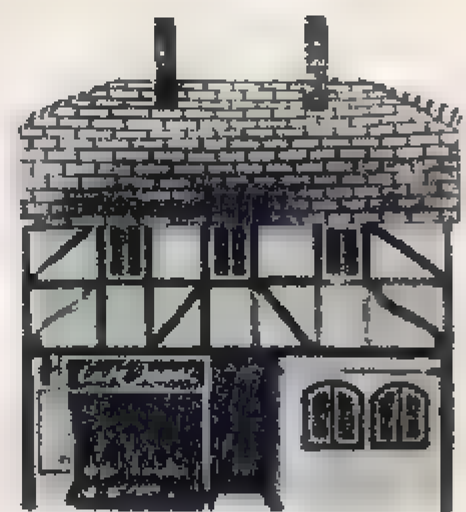
Voor het *ZWITSERSE CHALET* knippen we uit: de delen 3 (achter- en zijkanten), 4 (voorkant), 5 (dak) en 6 (schoorsteen). Aan de voorkant maak je boven en onder de balkons twee vouwen, zodat de donkere randen en de onderkanten met de balken parallel lopen met de grond en de balkons naar voren uitsteken (zie schetsje 2). De zijkanten van de balkons dichtplakken. Het geheel afsluiten met deel 3. Van dak 5 de versierde randen omlaagvouwen, het dak op de grijze plaklippen kleven en schoorsteen 6 op het vierkante vlakje plakken.

De *ENGELSE COTTAGE*. Knip uit: de delen 7 (zijmuren), 8 (dak), 9 (drie luifels), 10 (twee dakkapellen), 11 (vier schoorstenen). Maak van de muren een vierkant. Vouw de donkere randen van het dak 8 omlaag. Zet het dak op de muren 7. De luifeltjes 9 vouwen en op de omgekeerde V's boven de deuren plakken. De schoorsteentjes 11 op de donkere vierkantjes plakken. Van de dakkapellen vouw en plak je de uitstekende en de zijflapjes vast, zodat ze er uit zien als is aangegeven in schetsje 4. Plaats de dakkapellen op de donkere vlakjes van het dak.

VENETIAANS PALEIS. Knip uit: de delen 12 (zijkanten), 13 (dakversiering) en 14 (binnengedeelte). Vouw de zijkanten zodanig dat ze langs de lange zijkant drie open en drie gesloten pilaren hebben. De ene korte kant is dan gesloten en de andere heeft pilaren. Deel 13 op 12 plakken; de binnenmuur 14 sluit het dichte deel af. De losse pilaartjes kunnen worden verstevigd door er lucifertjes achter te plakken. Maak van dun tekenpapier zelf een dak (zie schetsje 1).

FRANS CAFÉ. Knip uit: de delen 15 (zijkanten), 16 (dak) en 17 (twee schoorstenen). Deel 15 tot een vierkantje plakken. Van dak 16 de kleine dakvlakjes aan het tegenoverliggende dak plakken. Het geheel op de zijmuren kleven. Het modelletje afwerken met de schoorsteentjes 17.

SCHOTS HUIS. Knip uit: de delen 18 (drie zijkanten en een schoorsteen), 19 (vierde zijkant), 20 (binnenkant), 21 (dak), 22 (tweede schoorsteen) en 23 (trap). Voordat we deel 18 in elkaar plakken wordt eerst de grote schoorsteen in elkaar gelijmd, die aan dit deel vastzit. Zijkant 19 onder de deur inknippen en de trap volgens schetsje 3 vouwen. De zijkant van de trap van de andere zijwanden naar voren vouwen en de bogen uitknippen, zodat alleen de pilaartjes blijven staan. De uitstekende steentjes van de leuningen omlaagvouwen en vastplakken en de grijze plaklip naar voren vouwen. Van trap 23 zijn de donkere streepjes de opstaande kanten en de lichte de treden. Vouw hem dus op de manier van een harmonika. Plak hem daarna tussen de opstaande kanten. Deel 20 onder de bogen plakken op dezelfde manier als bij het Venetiaanse paleis. Plak nu dak 21 op het geheel. Als laatste komt de schoorsteen 22 op het dak.

Het raadsel van de stille vallei

Tekst: Eda & Richard Crist – Illustraties: Herman Giesen

KORTE INHOUD: *Meneer Bonner is met zijn dochter Dodey, zijn zoon Bobbie en hun hond Sheila in het dorpje Deer Lich in de bergen van Pennsylvania aangekomen. Zij maken kennis met mevrouw Leach en haar broer Sim. Randy, een jongen uit de buurt, vertelt, dat er een ongeluk is gebeurd. Op een boom bij het huisje is een vreemd mannetje getekend. Kolendelvers willen het land van mevrouw Tennisson omploegen en zij en Randy kunnen daar niets tegen doen, omdat ze geen bewijs hebben, dat het land hun eigendom is. Dodey, Bobbie en Randy gaan naar de Schoorstenen van het Dode Paard.*

Al gauw boog het pad verder van de baai af en nu kwamen ze in een open gedeelte van het bos, waar kleinere eiken stonden. Achter die bomen stonden weer veel grotere, oude eiken, waarvan de stammen met mos begroeid waren en die daar misschien al langer dan een eeuw stonden. Dodey dacht bij zichzelf dat het toch eigenlijk erg vreemd was, dat er een rij jonge bomen tussen die oude in groeide. . . Maar opeens begreep ze het: de oude bomen behoorden nog bij het oorspronkelijke bos en de jonge bomen waren geplant aan weerszijden van de oude weg, die vroeger over de rotsen had gelopen!

„Hoever is het nog?" vroeg ze zachtjes aan Randy.

„Niet zo erg ver meer. We zijn nu bijna bij het oude huis van Pa Radijs en als we daar voorbij zijn, moeten we zo min mogelijk geluid maken."

Ze stonden zo plotseling voor de ruïne van het huis van Pa Radijs, dat Dodey en Bobbie even schrokken. Het was vreemd dat je zo diep in het bos opeens voor een gebouw kwam te staan, hoewel het wel logisch was, als je wist, dat hier vroeger een weg had gelopen.

Het was al heel lang geleden dat het huis bewoond was geweest. De muren waren nu overwoekerd door braamstruiken, de ramen en deuren waren niet meer dan zwarte gaten en het grootste gedeelte van het dak was weg. Op de grond lagen brokken van de muren en een stuk van de schoorsteen. Alles was begroeid met klimplanten en in de vroegere woonkamer groeide een middelmatig grote boom.

Terwijl ze verder liepen, piekerde Dodey over de familie Radijs, voor wie dit eens een huis geweest was. Waar waren ze heen gegaan? En wanneer? En waarom? Het was wel een bijzondere plek om te wonen. Maar ze waren natuurlijk pioniers geweest, met hun boerderij en de bossen. Ze hadden misschien wel gesnakt naar goede buren, maar ze hadden hier eenzaam geleefd.

Ze was weer een eindje achteropgeraakt. De jongens stonden op haar te wachten en Randy legde zijn vinger op de lippen — een waarschuwing om stil te zijn. Toen ze weer bij de jongens kwam, slopen ze gedrieën behoedzaam verder. Ze pasten op dat ze niet op takken trapten en ze keken opmerkzaam of ze niet iets zagen bewegen tussen de bomen. De oude weg werd nu moeilijk begaanbaar. Het ging steil tegen de heuvel op en het pad was ruw en bezaaid met scherpe stukken steen.

Het bos zag er hier ook heel anders uit. Het was donkerder en stiller. Ze hoorden geen geritsel en geen gefladder van vogels in de bomen. Zelfs de lichte wind, die ze beneden hadden gevoeld, was hier niet meer merkbaar. De lucht was koud en vochtig en het rook naar nat hout.

Toen ze de top van de heuvel bereikt hadden, gaf Randy hun een teken om te blijven staan. Hij bleef wel een halve minuut lang doodstil luisteren. Toen wenkte hij de anderen om hem te volgen en hij kroop voorzichtig tussen een paar laurierstruiken door die links van het pad stonden. Hij bleef weer staan en wees naar beneden.

Daar zagen ze de Schoorstenen van het Dode Paard. Zelfs bij het vallen van een druppel van de boom, waaronder ze stonden, hield Dodey van schrik haar adem in. Het hart klopte haar in de keel en ze voelde zich duizelig. De diepe afgrond beneden hen was bezaaid met hoge, puntige rotsen, die in de loop van miljoenen jaren hun vreemde vorm moesten hebben gekregen.

„Wonderlijk!" fluisterde Bobbie.

Dodeys lippen vormden een ander woord: „Griezelig!"

Opeens, alsof ze door een wekker uit een droom werd gerukt, werd ze er zich van bewust, dat Sheila dreigend stond te grommen. De hond stond stokstijf; hij keek onafgebroken naar de tegenoverliggende kant van het ravijn.

„Stil, Sheila!" De stem van Dodey was bijna onhoorbaar en ze legde haar hand op de kop van de hond. „Daarginds is iemand!" fluisterde ze tegen de anderen.

„Waar?" vroeg Bobbie, plotseling op zijn qui-vive. „Ik zie niemand."

„Ik ook niet. Maar Sheila wel."

Geen van drieën twijfelden ze eraan of de gespannen houding en het onafgebroken staren van het hondje iets te betekenen had. Daarginds tussen de rotsen moest iets — of iemand — verborgen zitten.

Een ogenblik lang verroerden de kinderen zich niet. De wolk was nu voorbij de zon gegleden. Even baadden de Schoorstenen in het volle licht. Toen gleed er opnieuw een grote wolk voor. . .

Randy schoof de takken opzij en beduidde Dodey en Bobbie mee te komen. „Vlug!" fluisterde hij, „we moeten hier vandaan! En gauw ook!"

HOOFDSTUK IV

Het verhaal van de Tennissons

Meneer Bonner hield een brandende lucifer bij een verkreukelde krant en deed een stap achteruit om te kijken of het hout wel vlam vatte. Het duurde niet lang of de vlammen lekten langs de rechtopstaande houtblokken. Met een voldane zucht trok hij zijn schommelstoel met de hoge rugleuning bij en ging zitten, wat gepaard ging met een hevig gekraak van het oude meubel.

Sheila, die als een egel opgerold op de vloer lag, spitste haar oren toen het hout begon te knetteren. Uit de keuken klonk een overdreven gekletter van vaatwerk dat werd afgewassen.

„Je zou toch eigenlijk denken," mijmerde meneer Bonner hardop, „dat iemand die zichzelf zo juist heeft volgestopt met spaghetti, wel even zou aanbieden om de vermoeide keukenmeid met de afwas te helpen. . ."

„Jaaa," mompelde Bobbie. Hij pakte met de tang een brandend stuk hout op, liet het weer in de vlammen vallen en pakte een ander stuk.

„Ik zal dat vuur wel verzorgen," zei vader, „ga jij Dodey nu maar even helpen."

„Och, vader, u weet dat ik pas een pakje van de postzegelvereniging heb gekregen, met vijfentwintig vreemde zegels, en. . ."

„Hier heb je een droogdoek," zei Dodey, die in de keukendeur verscheen, terwijl ze de doek omhooghield.

„Ook al goed." Bobbie slofte gelaten naar de keuken. „Laten we hopen dat er in deze vakantie ooit nog eens een dag komt, waarop ik tijd heb om die vijfentwintig buitenlandse zegels in mijn album te plakken."

Toen het gekletter van de borden weer begonnen was, kwam meneer Bonner door de keuken om nieuwe houtblokken uit de aangrenzende schuur te gaan halen.

„Weten jullie al, wanneer de delvers van plan zijn om te beginnen op het land van de familie Tennisson?" vroeg hij.

Dodey schudde haar hoofd. Zij en Bobbie hadden aan vader verteld wat ze van Randy hadden gehoord over de delvers, maar ze hadden nog niet de moed gehad om te bekennen dat ze bij de Schoorstenen waren geweest.

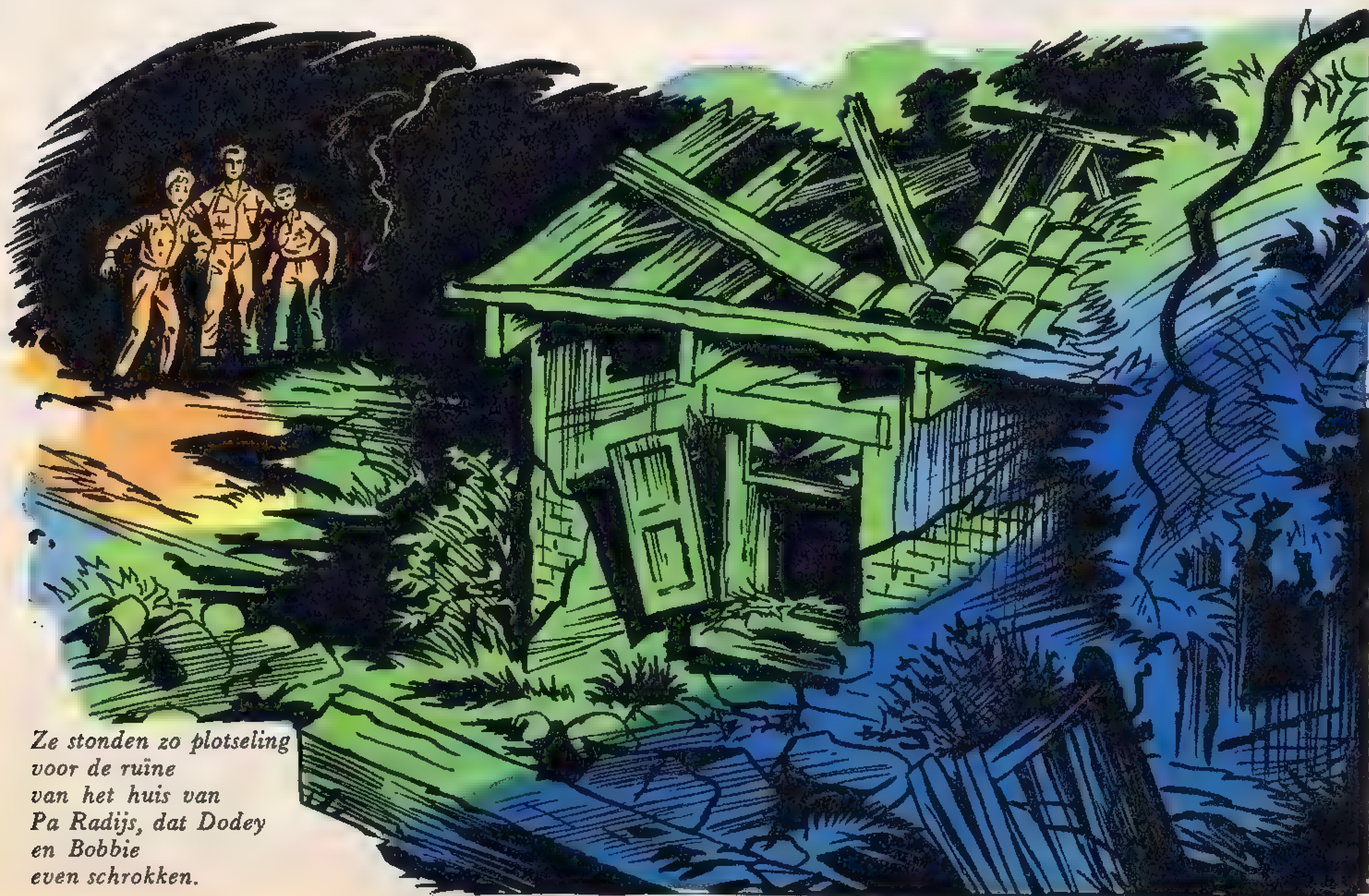
„Ze zullen wel eerst alle bomen moeten vellen," kwam Bobbie ertussen. „En daar komt minstens evenveel rommel van als van het delven zelf."

Meneer Bonner stond even in gedachten verzonken. „Zeiden jullie niet dat het land eigendom is van de familie Tennisson, maar dat ze dat niet kunnen bewijzen?"

„Ja, dat heeft Randy ons verteld," zei Dodey. „En ik vind het zo vreselijk voor hem. Zijn vader is dood en zijn moeder moet eieren verkopen en voor andere mensen naaien en Randy zelf moet vis vangen om geld te verdienen."

„En het huis en de schuren moeten nodig geverfd worden," voegde Bobbie eraan toe.

„En mevrouw Tennisson moet nodig

Ze stonden zo plotseling voor de ruïne van het huis van Pa Radijs, dat Dodey en Bobbie even schrokken.

een nieuwe naaimachine hebben. Met dat ouderwetse ding dat ze nu heeft kan ze onmogelijk. . .''

,,Hou nou eens even op,'' viel meneer Bonner hen in de rede. ,,Ik geloof inderdaad dat die mensen het niet zo gemakkelijk hebben. Maar aangezien ik Randy heb ontmoet en gehoord heb wat jullie vertelden, weet ik zeker, dat ze het wel zullen redden.''

,,Maar wij. . .'' begon Dodey.

De ogen van haar vader twinkelden. ,,Maar jullie willen helpen. Is dat het?''

Dodey knikte.

,,Het is mogelijk dat er wel een manier is om te bewijzen, dat het land van hen is. Maar dat betekent, dat er een advocaat in de arm moet worden genomen en dat er oude papieren moeten worden opgespoord en al zulke dingen meer. Dat is nu niet bepaald iets dat twee kinderen kunnen opknappen. Bovendien weten jullie er veel te weinig van af.''

,,Maar dat kunnen we toch allemaal wel van Randy te weten komen?'' zei Bobbie.

Meneer Bonner wreef zich eens over de kin. ,,De meeste mensen hebben er een hekel aan om uitgehoord te worden.''

De wolk was nu voorbij de zon gegleden. Even baadden de Schoorstenen in het volle licht.

„O, maar we willen hen niet uithoren." Dodey keek haar vader verschrikt aan.

„Dat weet ik wel. Ik ken jullie goed genoeg om erop te kunnen vertrouwen, dat je je niet met dingen zult bemoeien die jullie niets aangaan." Vader liep nu naar de deur van de voorraadschuur. „Als jullie kans zien om behulpzaam te zijn, dan vind ik dat prachtig. En als ik ook kan helpen. . ."

Hij wachtte even en voegde er toen ernstig aan toe: „Maar beloof me dat jullie heel voorzichtig zullen zijn. Praat er met niemand over, behalve met de Tennissons zelf. En bemoei je niet met de delvers of met die Schoorstenen."

Na deze waarschuwing deed hij de deur open en liep naar de stapel houtblokken.

Dodey huiverde. Ze voelde zich niet erg op haar gemak. Zou er een verband bestaan tussen de Tennissons en de Schoorstenen? En had de familie Leach er misschien ook wat mee te maken? Sim Leach had er erg ontdaan uit gezien toen hij het nieuws had gehoord over de delver op wie geschoten was. Eigenlijk zo ontdaan, dat het niet gewoon meer was.

„We moeten het hem vertellen," fluisterde ze tegen Bobbie.

„Wat moeten we aan wie vertellen?"

„We moeten vader vertellen over die oude man en dat we bij de Schoorstenen geweest zijn."

Bobbie fronste zijn voorhoofd. „Wou je soms graag dat we geen kans meer kregen om er nog eens heen te gaan?"

„Vader wil nu al niet hebben dat we erheen gaan."

„Dat heeft hij niet gezegd. Hij zei alleen dat we ons niet met de Schoorstenen moeten bemoeien."

Meneer Bonner kwam met een paar houtblokken terug en sloeg de deur achter zich dicht. „Het wordt al donker. We zullen de lampen aansteken."

Een paar uur later kroop Dodey diep onder de dekens. De warmte van het houtvuur was niet toereikend om ook haar kamertje te verwarmen en ze had zich rillend uitgekleed. Ze was blij dat ze nu lekker warm in bed lag. Ze lag nog een poosje te luisteren naar de takken van de pijnboom die tegen het raam tikten.

Ze kon flauwtjes de schaduw ervan op de muur zien bewegen. Het bleke maanlicht viel op het witte paard, dat op het schilderij boven haar bed stond. Ze vroeg zich af of het ook een wit paard geweest zou zijn dat lang geleden bij de oude weg was verongelukt en waaraan de Schoorstenen hun vreemde naam te danken hadden. Hoe zou het allemaal gebeurd zijn? Wie was de ruiter geweest en hoe was het met hem afgelopen? En wat te denken van die „schat"? En wie was de oude man?

In de appelboomgaard liet een uil op droefgeestige toon zijn roep horen. Ze trok de dekens op tot aan haar kin. Ze probeerde in slaap te komen, maar betrapte zich erop dat ze steeds maar weer naar het schilderij met het paard keek. Het maanlicht scheen nu wat meer naar beneden en het paardehoofd was nu in het halfdonker gehuld, waardoor de ogen erg groot leken. Het waren grote, starende ogen — donker van angst. Toen het licht langzamerhand verder gleed, verdween de angst uit de ogen en nu waren het zwarte gaten — net zo zwart en leeg als de ramen in de oude ruïne.

Het eentonige geroep van de eenzame uil klonk nu uit de verte en. . . veranderde opeens in de stem van vader die riep, dat er nog steeds geen eieren waren voor het ontbijt.

„We zullen ze zo dadelijk halen," klonk de stem van Bobbie slaperig uit de andere kamer.

„Ik heb ze graag gekookt en dan op mijn brood," vervolgde meneer Bonner schijnbaar verdrietig. „Of als roereieren. Of gebakken of gepocheerd — wat dat dan ook moge zijn. Iedere morgen moet ik eieren hebben, dat weten jullie toch. Melk hebben we wel, omdat ik daar zelf voor zorg. Maar eieren? Nee, mijn kinderen gaan weg om eieren te halen, maar ze maken een dam en vergeten de eieren. . . Hoe maak je gepocheerde eieren?"

Twee paar blote voeten sprongen op de vloer en meneer Bonner eindigde grinnikend zijn toespraak. Gelukkig hoefden ze voor het ontbijt niet meer weg, want juist kwam Randy er aan met een dozijn eieren in een papieren zak. Hij bleef bij hen, terwijl ze zaten te ontbijten. Nadat meneer Bonner naar buiten was gegaan om te schilderen, stelde Randy voor dat ze weer naar de dam zouden gaan, deze keer om te vissen.

„Het zit daar ook vol witvis," zei hij. „En het seizoen is al geopend. Als de vissers komen, wil ik graag flink wat kunnen verkopen."

„Waar verkoop je ze?" vroeg Bobbie.

„Thuis. De meeste vissers kennen mij wel en ze komen de vis halen."

„Krijg je er veel geld voor?"

„Niet zo erg veel, maar alle beetjes helpen. Het vorige jaar heb ik er zoveel mee verdiend, dat ik er een heleboel kuikens voor heb kunnen kopen."

„Nu we met zijn drieën gaan vissen," zei Dodey, „kun je misschien wel drie keer zo veel verkopen."

Randy lachte blij.

„Het is met zijn drieën ook veel gezelliger dan alleen. Maar we moeten nog afwachten of we wel zoveel méér kunnen vangen."

Ze gingen naar buiten. Sheila had de riem weer aan en liep voorop toen ze de heuvel afdaalden. Onderweg herinnerde Dodey zich haar plan om een touw aan de tak boven hun zwembad te binden en ze vertelde het aan de jongens.

Randy was er enthousiast over en zelfs Bobbie gaf door een goedkeurend gebrom te kennen dat hij het een goed idee vond.

Toen ze dan ook naar Randy's huis gingen om visnetten en een emmer te halen, bracht Randy meteen een flink eind dik touw mee en haalde ook een zaag uit een van de schuren. Nadat hij nog even vlug naar zijn moeder was gerend om haar het geld van de eieren te geven, voegde hij zich weer bij Dodey en Bobbie en ze gingen op weg naar de baai.

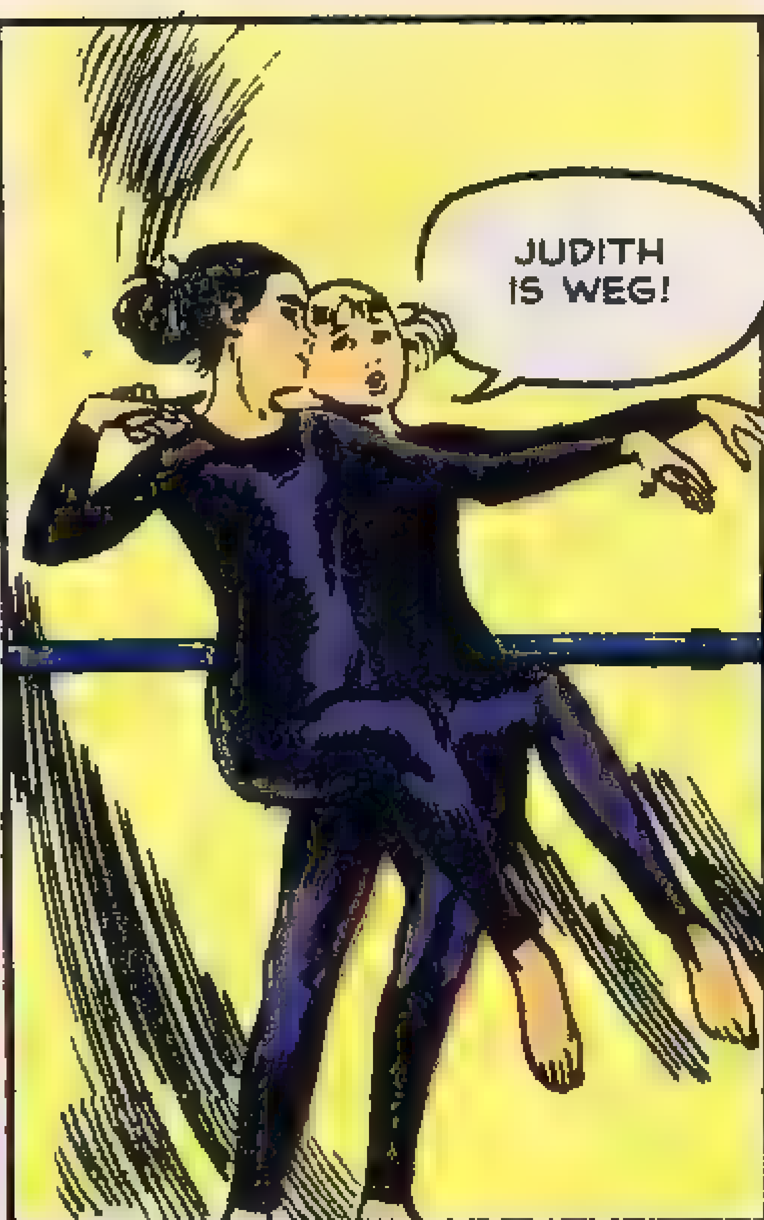
Wordt vervolgd

De vrolijke vijf van de Edelweiss-school

Judith was in handen gevallen van Jean, een van de ontvoerders van professor Foster. . .

INTUSSEN WAS OP SCHOOL JUDITHS VERDWIJNING HET ONDERWERP VAN GESPREK.

JUDITH IS WEG!

JUDITH IS ER VANDOOR!

ZE IS ONTVOERD!
O, JA?

VOLGENS MIJ ZIT HIER MEER ACHTER!

WE MOETEN IETS DOEN, VIND JE OOK NIET, CHRISTINE?

EVEN LATER...
WE HEBBEN HAAR OVERAL GEZOCHT, MAAR ZE IS WEG!

IS ER MISSCHIEN IETS GEBEURD, DAT HAAR VERDWIJNING VERKLAART?

TERWIJL CHRISTINE BIJ DE DIRECTRICE WAS, LIEP IEDEREEN ZENUWACHTIG ROND.

WACHT EENS, IN DE KRANT STAAT DAT ER EEN ZEKERE PROFESSOR FOSTER IS ONTVOERD!

MISSCHIEN HEEFT JUDITH IETS ONTDEKT EN ZIT ZE NU GEVANGEN!

WE HEBBEN GEEN TIJD TE VERLIEZEN! DIE ONTVOERDERS ZIJN NATUURLIJK GEWETENLOZE SCHURKEN!
ZOU MEN ERIN SLAGEN JUDITH TIJDIG TE BEVRIJDEN?

HET STEKELBEEST VAN KREKELBEEK

hoera, alweer een TERRIËR-JEUGDPOCKET

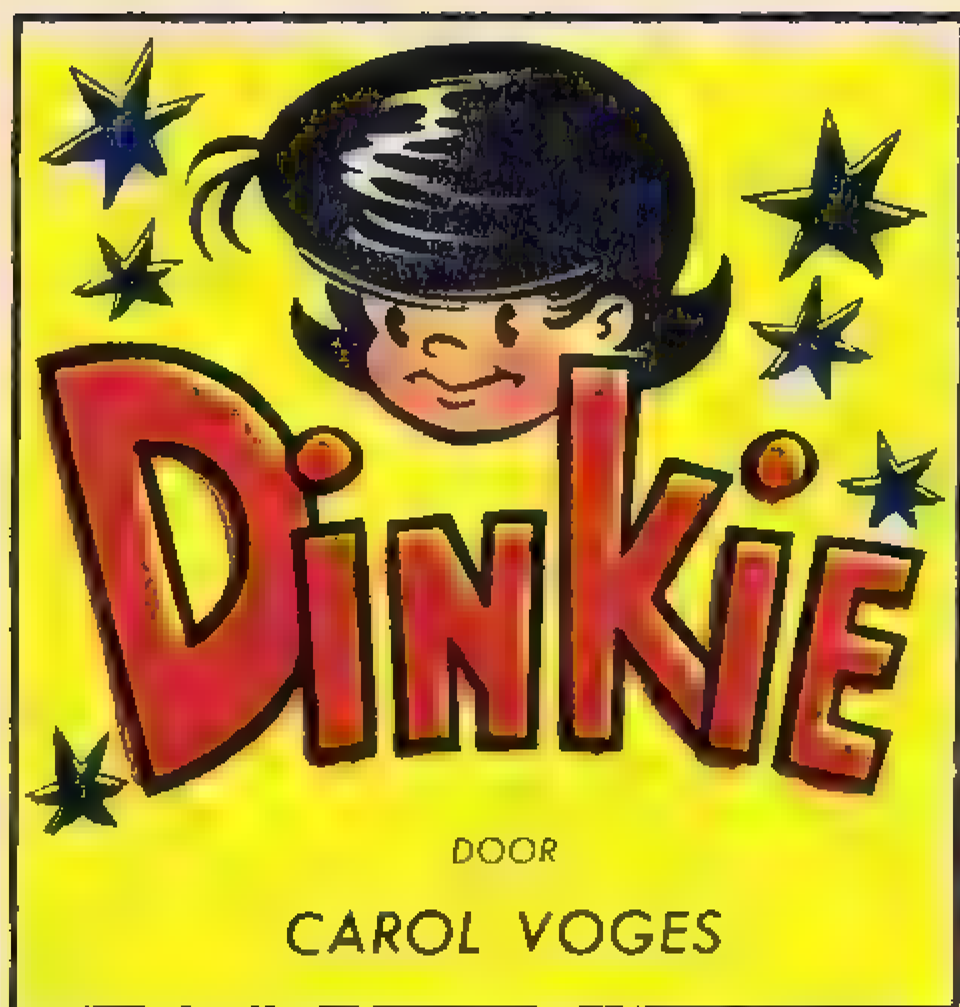
Goed nieuws voor alle jongens en meisjes, die met verlangen uitzien naar het volgende boek in de TERRIËR-JEUGDPOCKETREEKS : een kostelijk boek! Stel je voor, dat je op de hoek van de straat opeens een stegosaurus tegenkwam, die overgebleven was uit de oertijd. Je weet wel, zo'n reuzenhagedis, met allemaal van die grote stekels op zijn rug. Wát zeg je, bestaat zo iets niet? Lees dan maar gauw dat spannende verhaal van Evelyn Lampman: HET STEKELBEEST VAN KREKELBEEK. Daarin gebeurt het echt!

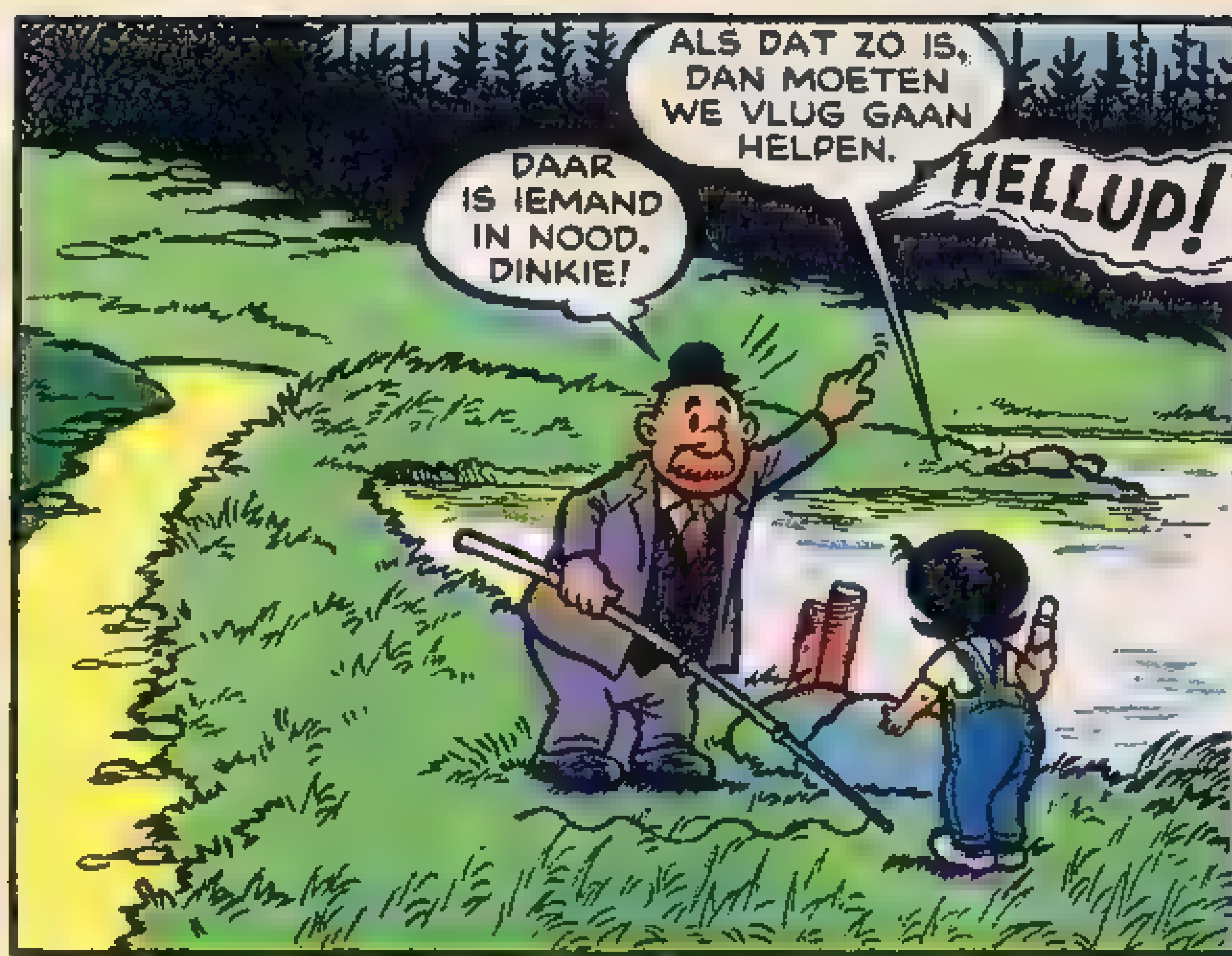
Jimmy en Joan wonen op een afgelegen boerderij en op een van hun zwerftochten door het stille gebergte ontmoeten zij de stegosaurus Fernandoleos, die zich daar schuilhoudt. Hij kan praten, maar is erg verlegen. Met de kinderen raakt hij bevriend, maar grote mensen wil hij voor geen geld van de wereld ontmoeten.

Jimmy en Joan beleven, samen met hun gestekelde vriend, een reeks spannende avonturen. Fernandoleos vernielt een vliegtuig, helpt bij de jacht op fossielen, bij het uitroeien van een onkruidplaag, bij het ontmaskeren van een boef, kortom, ze rollen van het ene avontuur in het andere.

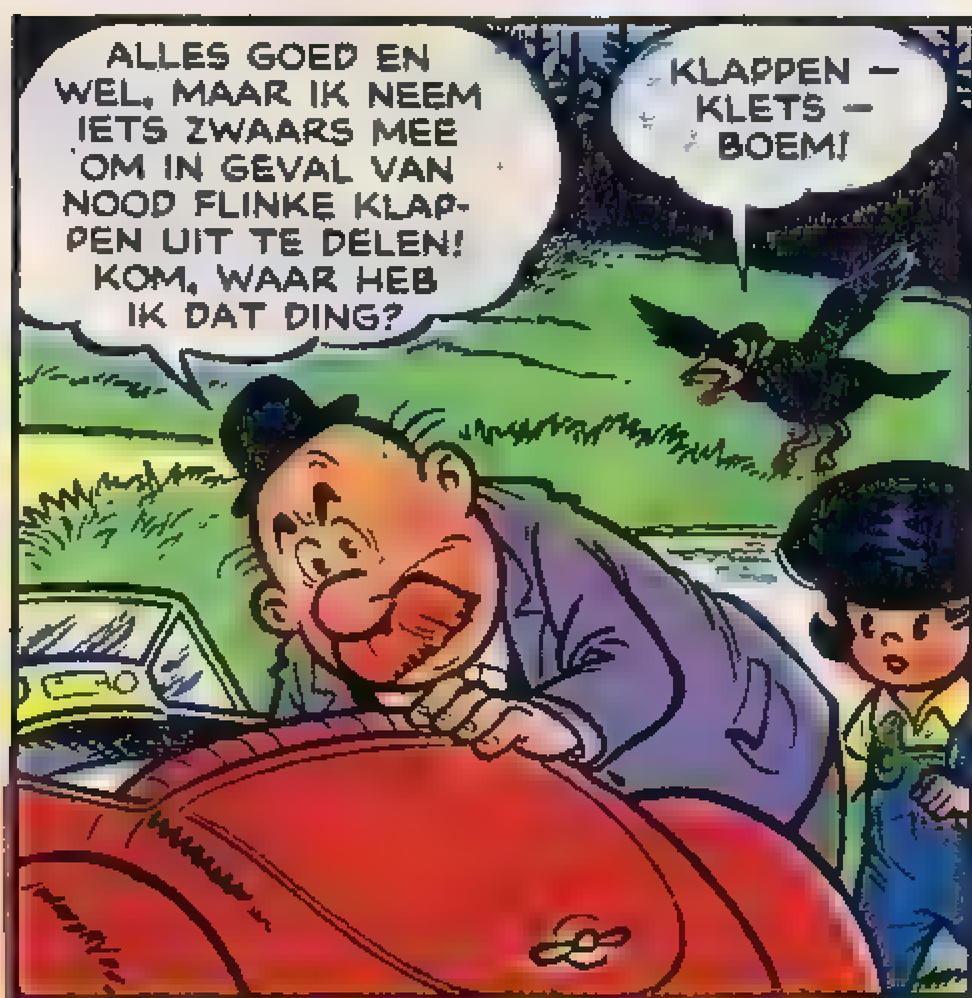
Dit boek mag je niet missen. Vraag maar gauw of je vader of moeder het voor je wil bestellen. Het is 192 bladzijden dik, heeft een mooi vierkleurenomslag en een heleboel leuke plaatjes binnenin. **En... het kost maar f 0.95!**

Verkrijgbaar door tussenkomst van de boekhandel. Rechtstreekse bestellingen worden uitgevoerd na ontvangst van het verschuldigde bedrag ad f 0.95 op postrekening nummer 9229 van de N.V. Drukkerij De Spaarnestad, afd. extra-uitgaven, te Haarlem. Op het girostrookje duidelijk vermelden „HET STEKELBEEST VAN KREKELBEEK". A.u.b. geen geld of postzegels in brieven insluiten. Rechtstreekse bestellingen kunnen ook worden opgegeven bij de plaatselijke agent van dit blad.

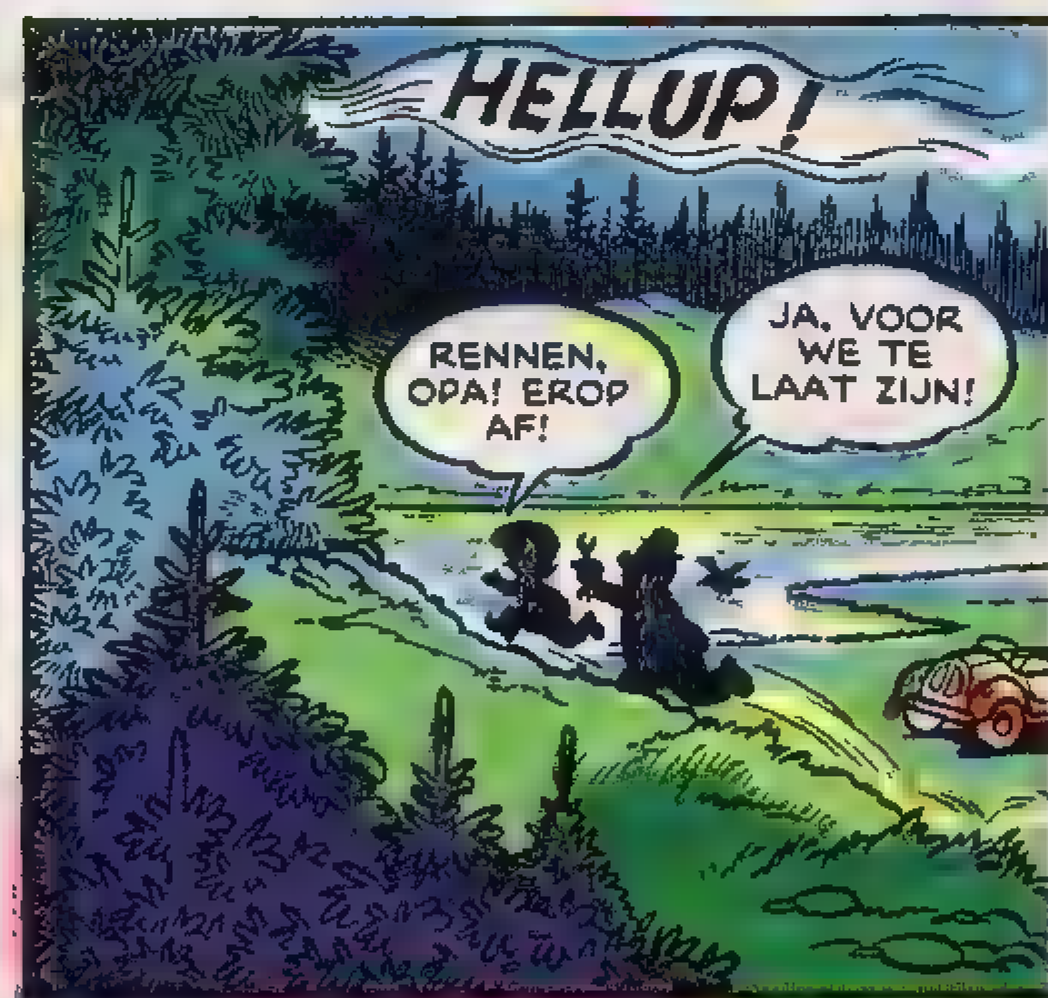

Dinkie
DOOR
CAROL VOGES

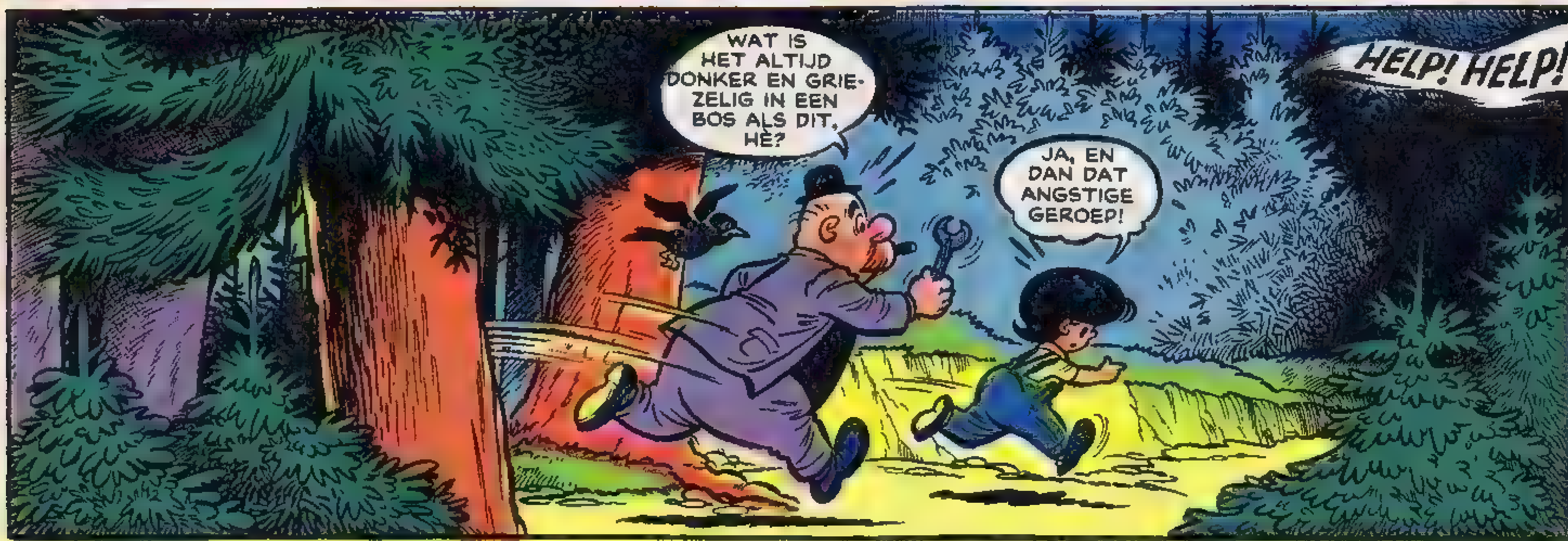

HELLUP!
DAAR IS IEMAND IN NOOD, DINKIE!
ALS DAT ZO IS, DAN MOETEN WE VLUG GAAN HELPEN.

WE BERGEN UW VISSPULLEN WEG, WE SLUITEN DE AUTO AF EN WE GAAN SNEL OP ONDERZOEK UIT!

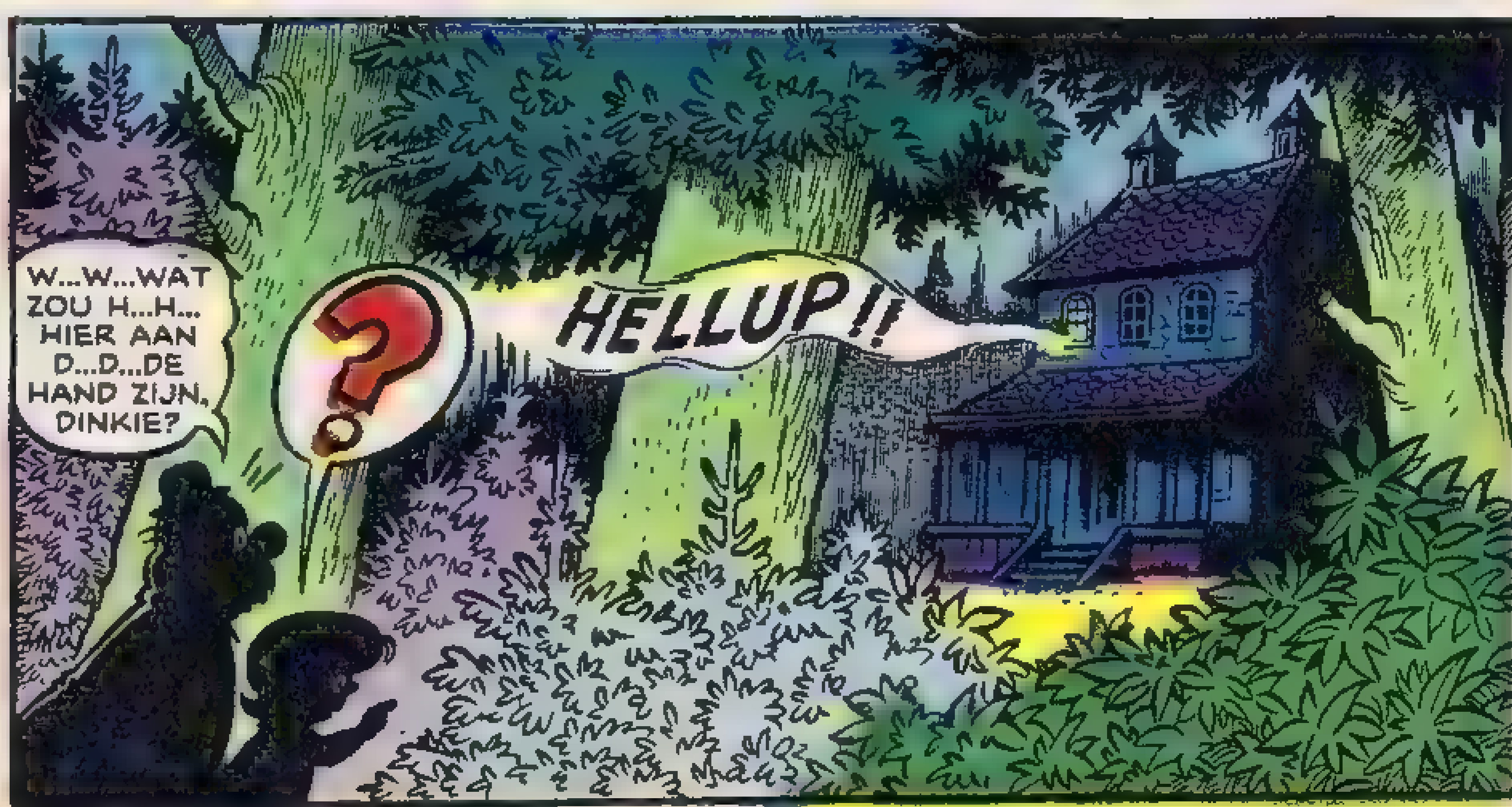

ALLES GOED EN WEL, MAAR IK NEEM IETS ZWAARS MEE OM IN GEVAL VAN NOOD FLINKE KLAPPEN UIT TE DELEN! KOM, WAAR HEB IK DAT DING?
KLAPPEN — KLETS — BOEM!

KIJK, DEZE SLEUTEL IS ER PRIMA GESCHIKT VOOR, REKEN MAAR!
VOORZICHTIG AAN, OPA!

HELLUP!
RENNEN, OPA! EROP AF!
JA, VOOR WE TE LAAT ZIJN!

WAT IS HET ALTIJD DONKER EN GRIEZELIG IN EEN BOS ALS DIT, HÈ?
JA, EN DAN DAT ANGSTIGE GEROEP!
HELP! HELP!

KIJK DAAR EENS, OPA!
ASJEMENOU!

W...W...WAT ZOU H...H... HIER AAN D...D...DE HAND ZIJN, DINKIE?
?
HELLUP!!

De man van staal

TED, KEN EN ARCHIE WILDEN BILL DRAYTON BEVRIJDEN VAN DE GEHEIMZINNIGE SCHORPIOEN. 'S NACHTS GINGEN ZE NAAR EEN DORP, WAAR EEN TOVENAAR WOONDE, DIE DE SCHORPIOEN HIELP.

ARCHIE, BESCHILDERD MET LICHTGEVENDE VERF, KLOM IN EEN BOOM.

TOE MAAR, ARCHIE! WE MOETEN DIE TOVENAAR IN HANDEN KRIJGEN!

BEHOEDZAAM KLOM ARCHIE OP EEN TAK.

ALLEEN DOOR DE TOVENAAR TE VANGEN KUNNEN WE ACHTERHALEN WAAR BILL IS.

JE HEBT GELIJK.

OPEENS SPRONG DE ROBOT NAAR BENEDEN.

VOORUIT MAAR, ARCHIE! VIA JE LUIDSPREKER ZAL IK DE INBOORLINGEN PROBEREN BANG TE MAKEN!

DE INBOORLINGEN KREGEN DE SCHRIK VAN HUN LEVEN.

IK KOM VOOR JOU, TOVENAAR!

HET IS EEN GEEST!

ARCHIE GREEP DE TOVENAAR BEET.

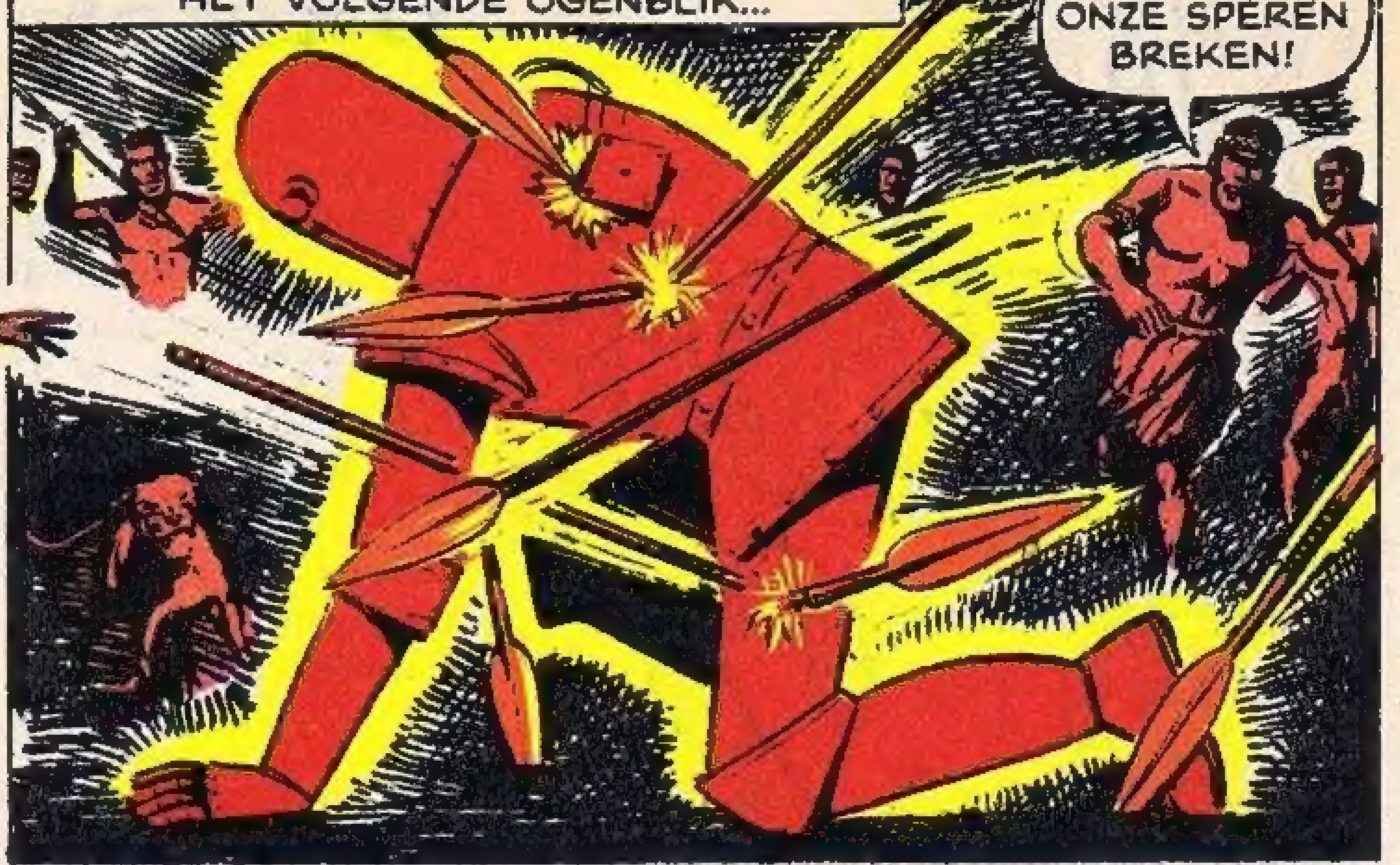
ARCHIE HEEFT HEM TE PAKKEN!

HELP!

OPEENS WEERKLONK EEN SCHERP GEKRAAK.

DE TAK IS AFGEBROKEN!

ARCHIE VIEL EN DE TOVENAAR VLUCHTTE WEG.
MANNEN, GRIJP JE SPEREN EN VAL AAN!

HET VOLGENDE OGENBLIK...
ONZE SPEREN BREKEN!

MAAR HELAAS WAS ARCHIES CONTROLE-PANEEL GERAAKT.
DE GEEST IS GETROFFEN! HIJ WANKELT!

ONTZET RIEP TED:
DIE SPEER HEEFT ARCHIES SCHAKELAAR GERAAKT! NU WORDT HIJ GLOEIEND HEET!

DOOR DE PLOTSELINGE HITTE BRANDDE ARCHIES LICHTGEVENDE VERF WEG.
DE GEEST BRANDT!
HIJ GAAT SMELTEN!

VLUG SPRONGEN TED EN KEN OP DE GROND.
DAAR IS EEN PUT!
JA, IK ZIE HET!

HIJ MOET ERIN SPRINGEN OM AF TE KOELEN!

ARCHIE SPRONG EN DE TOVENAAR RIEP UIT:
ONZE PUT IS DIEP. DE GEEST ZAL ER NIET MEER UIT KOMEN!

PIJLSNEL ZONK ARCHIE NAAR DE BODEM

WOLKEN STOOM STEGEN OP.

DE GEEST IS WEG! NU MOETEN WE ZIJN BLANKE HELPERS ON-SCHADELIJK MAKEN!

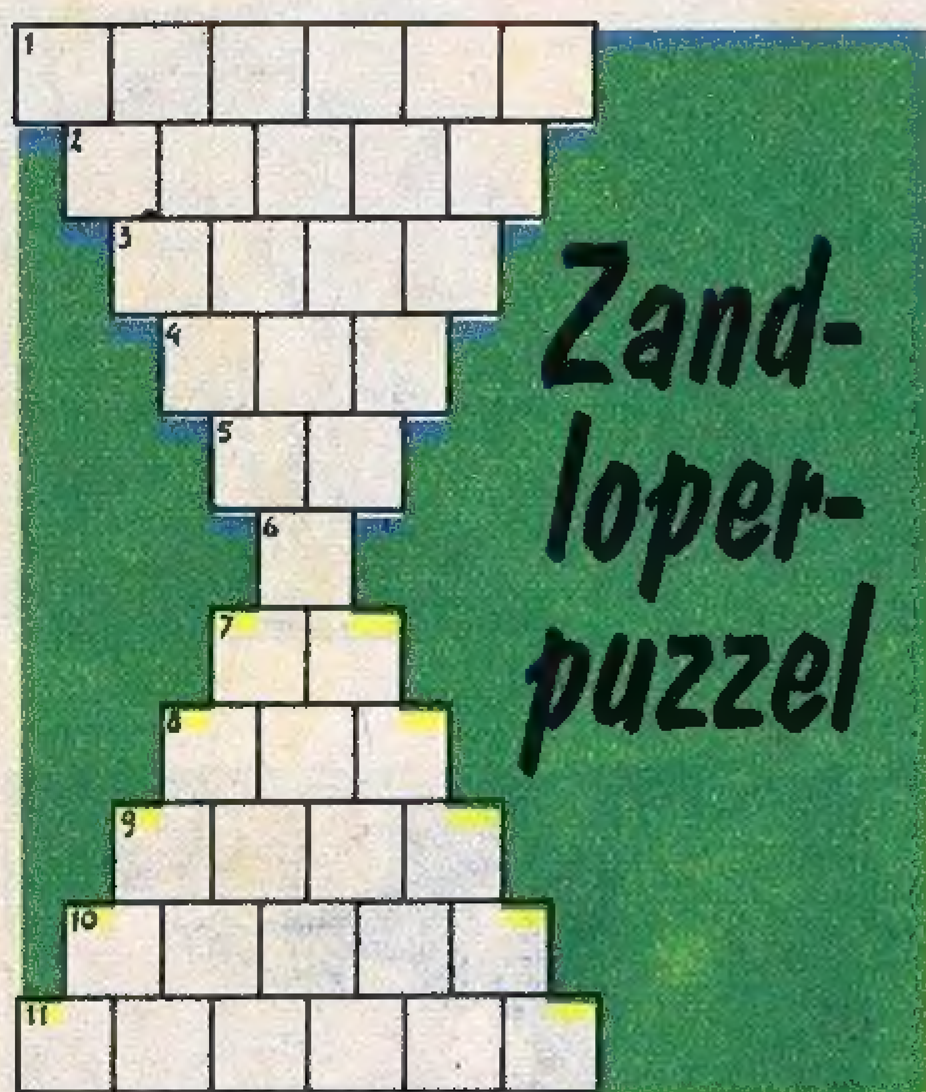
Wie puzzelt er mee?

Omzetraadsel

1 POETS
2 VLOER
3 PRAAT
4 RAGEN
5 POTER
6 GATEN
7 LEVEN
8 NOORD

Van deze acht woorden moet je andere woorden volgens onderstaande omschrijvingen maken door de letters in een andere volgorde te zetten. Als je alle woorden „omgezet" hebt, vormen de eerste letters van de nieuwe woorden van boven naar beneden gelezen ook een woord. Het is de naam voor een natuurlijk aanvalswapen van sommige wilde dieren.

1 Deel van de straat
2 Gebladerte
3 Afzonderlijk
4 Dun draad
5 Menigte
6 Politieman
7 Lichte mist
8 Scherp uitsteeksel aan een rozetak

Op de horizontale rijen van deze zandloper moeten tien woorden en één letter komen te staan volgens onderstaande omschrijvingen. Je begrijpt wel, dat, gerekend van de letter in het midden, de woorden zowel naar boven als naar beneden telkens één letter groter worden. Elk volgend woord moet dezelfde letters bevatten als het vorige plus één nieuwe letter, waarbij de volgorde van de letters mag veranderen.

1 Dakbedekking
2 Jongen
3 Flink, bekwaam
4 Kookgerei
5 Vader
6 Klinker
7 Grote slede
8 Knaagdier
9 Vervoermiddel op rails
10 Lentemaand
11 Beddezak

Oplossingen van de puzzels uit ons vorige nummer

Puzzel van Ina Beeke

1 V A L K — 9 E T E N
2 E L K E — 10 P O E S
3 D U I F — 11 L A C H
4 K A D E — 12 A H O I
5 L O G É — 13 O P E N
6 P E E R — 14 O T T O
7 N E E N — 15 E G E L
8 O D E R — 16 K I E L

De letters in de cirkels vormen het woord: VLIEGENDE SCHOTEL.

Puzzel van Peter Bleyé

```
1        S
2     N. T. S.
3   P L A N K
4 S P I T T E N
5   S T I E R
6     T O R
7       N
```

Op de middelste rij van boven naar beneden lees je het woord: STATION.

Visitekaartje

Straatmaker

Kruiswoordpuzzel van G. Masmeijer

```
S P R E K E R
P   A   W   O
R E S T   N T
E       A
K W A R T   M
E   L   O   E
R   P O L E N
```

Cijferraadsel

In deze rechthoeken staan allemaal cijfers, die door letters vervangen moeten worden. In de liggende rechthoek is een zin verborgen, die betrekking heeft op een historische gebeurtenis. De staande heb je nodig om die zin te kunnen vinden. Je gaat daar namelijk de tien gevraagde woorden invullen, die ditmaal voor de duidelijkheid met Romeinse cijfers aangegeven zijn. Elk woord bestaat uit vijf letters, die allemaal verschillende cijfers hebben, precies overeenkomende met de cijfers in de liggende rechthoek, waar dan ook dezelfde letters ingevuld moeten worden. Bij stukjes en beetjes kom je zo te weten wat er eigenlijk staat.

I. Eigenaar van schepen
II. Vergaan ijzer
III. Kar
IV. Geschreven mededeling
V. Beneden
VI. Hoornachtig deel van de vinger
VII. Zitmeubel
VIII. Commando
IX. Dun uitgesponnen katoen, wol enz.
X. Seinalfabet voor de telegrafie

I	6	22	47	32	11
II	26	18	10	50	16
III	24	44	3	36	15
IV	5	23	21	31	20
V	7	42	29	2	49
VI	28	38	17	30	40
VII	12	35	14	48	19
VIII	37	8	43	4	39
IX	1	33	45	25	9
X	13	41	46	34	27

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
11	12	13	14	15	16	17	18	19	20
21	22	23	24	25	26	27	28	29	30
31	32	33	34	35	36	37	38	39	40
41	42	43	44	45	46	47	48	49	50

Dagboek
van de geschiedenis

Een vraagbaak voor iedereen die graag wil weten wat er op zijn verjaardag is gebeurd...

25 OKTOBER 1942 WOEDDE ER BIJ EL ALAMEIN (NOORD-AFRIKA) EEN VELDSLAG TUSSEN ENGELSE STRIJDKRACHTEN ONDER AANVOERING VAN DE GENERAALS MONTGOMERY EN ALEXANDER EN DUITSE TROEPEN ONDER BEVEL VAN GENERAAL ROMMEL. UITEINDELIJK WERDEN DE DUITSERS VERSLAGEN. VIJFHONDERD VAN HUN TANKS GINGEN VERLOREN.

25 OKTOBER 1838 WERD IN PARIJS GEORGES BIZET GEBOREN. HIJ IS LATER BEROEMD GEWORDEN ALS OPERACOMPONIST. ZIJN BEKENDSTE OPERA „CARMEN" WORDT NOG STEEDS MET ZEER VEEL SUCCES OPGEVOERD.

25 OKTOBER 1881 WERD IN SPANJE PABLO PICASSO GEBOREN. HIJ IS EEN VAN DE MEEST BEKENDE EN MEEST OMSTREDEN SCHILDERS TER WERELD. PICASSO HEEFT ALLE MODERNE KUNSTSTROMINGEN GEVOLGD OF ZELF NIEUWE GESCHAPEN. VOOR VELEN IS HIJ HET GROOTSTE GENIE OP KUNSTGEBIED, ANDEREN HOUDEN HEM VOOR IEMAND DIE SPECULEERT OP DE GOEDGELOVIGHEID EN HET SNOBISME VAN HET GROTE PUBLIEK.

35

27 OKTOBER 1915 VERLIET DE AMERIKAANSE ZUIDPOOLONDERZOEKER SHACKLETON MET ZIJN MANNEN HET VASTGEVROREN POOLSCHIP **ENDURANCE**. MET SLEDEN EN BOTEN BEREIKTEN ZE HET OLIFANTSEILAND. VANAF DIT EILAND ROEIDE SHACKLETON MET VIER MAN OVER EEN VAN DE WILDSTE ZEEËN TER WERELD OM HULP TE HALEN VOOR DE ANDEREN, DIE PAS NA VIER POGINGEN PER SCHIP WERDEN GERED. IN 1908 WAREN SHACKLETON, ADAMS, MARSHALL EN WILD VOOR DE EERSTE KEER NAAR DE ZUIDPOOL GETROKKEN, DIE ZE TOT OP HONDERDTACHTIG KILOMETER NADERDEN. IN 1909 KWAMEN ZE TERUG NA EEN TOCHT VAN HONDERDZEVENENTWINTIG DAGEN. IN HET BARRE KLIMAAT TROKKEN ZE BIJNA DE HELE TOCHT ZELF DE SLEDEN, OMDAT HUN PONY'S AL IN HET BEGIN SPOEDIG WAREN GESTORVEN. NA ZIJN TERUGKOMST WERD SHACKLETON IN DE ADELSTAND VERHEVEN.

28 OKTOBER 1954 WAS LELYSTAD IN HET IJSSELMEER GEEN EILAND MEER, OMDAT TOEN DE KNARDIJK, DIE DE ZUIDELIJKE POLDERS MET HET VASTELAND VERBINDT, WERD GEOPEND.

28 EN 29 OKTOBER 1929 MAAKTEN DE AMERIKANEN BYRD EN BERNT BALCHEN ALS EERSTEN EEN VLUCHT OVER DE ZUIDPOOL. DEZE VLUCHT DUURDE ACHTTIEN UUR EN NEGENTIEN MINUTEN. ZIJ MAAKTEN ONDERWEG EEN TUSSENLANDING BIJ EEN BENZINEDEPOT.

29 OKTOBER 1956 VIELEN ISRAËLISCHE TROEPEN EGYPTE BINNEN. TWEE LEGERGROEPEN TROKKEN DOOR HET ZUIDELIJK DEEL VAN DE SINAÏWOESTIJN, DIE IN EEN WEEK TEGELIJK MET DE STROOK BIJ GAZA WERD VEROVERD. HET GEVOLG WAS DAT DE EGYPTISCHE WAPENVOORRADEN, DIE KLAARLAGEN VOOR EEN INVAL IN ISRAËL, VERNIETIGD WERDEN EN DAT DE GOLF VAN AKABA, DIE DOOR EGYPTE WAS GEBLOKKEERD, WEER VRIJKWAM. DOOR TOEDOEN VAN RUSLAND, DAT DREIGDE MET INGRIJPEN, TROKKEN DE ISRAËLIËRS TERUG. TROEPEN VAN DE VERENIGDE NATIES HOUDEN SINDSDIEN IN ISRAËL EEN OOGJE IN HET ZEIL.

28 OKTOBER 1871 VOND DE ENGELSE ONTDEKKINGSREIZIGER STANLEY NA EEN MOEILIJKE EN GEVAARVOLLE TOCHT DOOR ONBEKEND GEBIED ZIJN BEROEMDE LANDGENOOT LIVINGSTONE, DIE AL GERUIME TIJD WERD VERMIST. HUN ONTMOETING HAD PLAATS BIJ HET TANGANJIKAMEER IN AFRIKA.

30 OKTOBER 539 VOOR CHRISTUS WERD DE STAD BABYLON DOOR KONING KYROS II VAN PERZIË VEROVERD. DAARMEE KWAM EEN EIND AAN DE MACHT VAN BABYLON, TOEN EEN VAN DE BELANGRIJKSTE STEDEN TER WERELD. DE PERZEN MAAKTEN BIJ DE VEROVERING GEBRUIK VAN EEN NIEUWE STRIJDMETHODE. VÓÓR DE EIGENLIJKE AANVAL BESTOOKTEN ZE DE VIJAND MET EEN REGEN VAN PIJLEN, DIE ONMIDDELLIJK GEVOLGD WERD DOOR EEN MASSALE AANVAL VAN CAVALERIE (TROEPEN TE PAARD) EN INFANTERIE (TROEPEN TE VOET).

26 OKTOBER 1963 VIERT DE NEGERZANGERES MAHALIA JACKSON HAAR TWEEËNVIJFTIGSTE VERJAARDAG. ZE GENIET GROTE BEKENDHEID DOOR HAAR GEVOELIGE VERTOLKING VAN GODSDIENSTIGE EN POPULAIRE NEGERLIEDEREN.

30 OKTOBER 1961 LIET RUSLAND BOVEN NOVA ZEMBLA DE STERKSTE WATERSTOFBOM TER WERELD, EEN VIJFTIG-MEGATONNER, ONTPLOFFEN. DE HELE NIET-COMMUNISTISCHE WERELD PROTESTEERDE TEGEN DEZE PROEF. VIJFTIG MEGATON KOMT OVEREEN MET VIJFTIG MILJOEN TON T.N.T. (EEN ZEER STERKE SPRINGSTOF). MET VIER VAN DEZE BOMMEN KUNNEN BELGIË, NEDERLAND EN LUXEMBURG WORDEN VERNIETIGD.

31 OKTOBER 1517 PLAKTE DE DUITSE MONNIK MAARTEN LUTHER ZIJN VIJFENNEGENTIG STELLINGEN AAN DE SLOTKERK TE WITTENBERG. DEZE STELLINGEN WAREN GERICHT TEGEN BEPAALDE TOESTANDEN EN GEBRUIKEN IN DE KATHOLIEKE KERK. LUTHER WERD BUITEN DE KERK GEZET. HIJ LEGDE ZIJN KLOOSTERKLEDING AF, TROUWDE EN VERANDERDE DE LEER VAN DE KERK ZOALS HIJ DACHT DAT HET GOED WAS. UIT ZIJN GEDACHTEN EN GESCHRIFTEN IS DE LUTHERSE KERK ONTSTAAN.

30 OKTOBER 1937 SCHEERDE DE ASTROÏDE HERMES OP EEN AFSTAND VAN ZESHONDERDDUIZEND KILOMETER LANGS DE AARDE. MEN SCHATTE ZIJN DOORSNEE OP ANDERHALVE KILOMETER EN ZIJN GEWICHT OP EEN HALF BILJOEN TON. ALS HERMES DE AARDE ZOU HEBBEN GERAAKT, ZOU EEN GEBIED VAN VIJFTIENDUIZEND VIERKANTE KILOMETER ZIJN VERWOEST. DE AARDE KRUIST REGELMATIG DE BANEN VAN DEZE RONDVLIEGENDE PLANEETJES.

27 OKTOBER 1961 MAAKTE DE SATURNUSRAKET ZIJN EERSTE VLUCHT. DIT VIJFTIG METER HOGE GEVAARTE MET ZIJN GEWICHT VAN 418.000 KILO IS DE EERSTE RAKET, DIE NIET IN HOOFDZAAK VOOR MILITAIRE DOELEINDEN, MAAR VOOR DE BEMANDE RUIMTEVAART IS GEBOUWD. MET DE OPVOLGER VAN DE SATURNUS C-1 RAKET, DE C-5 – EEN HONDERDZES METER HOGE KOLOS – ZULLEN ROND 1970 DE EERSTE MENSEN NAAR DE MAAN WORDEN GEBRACHT.

31 OKTOBER 1960 WERD IN TEHERAN PRINS REZA, ZOON VAN DE SJAH VAN PERZIË EN KONINGIN FARAH, GEBOREN.

BULTERS.

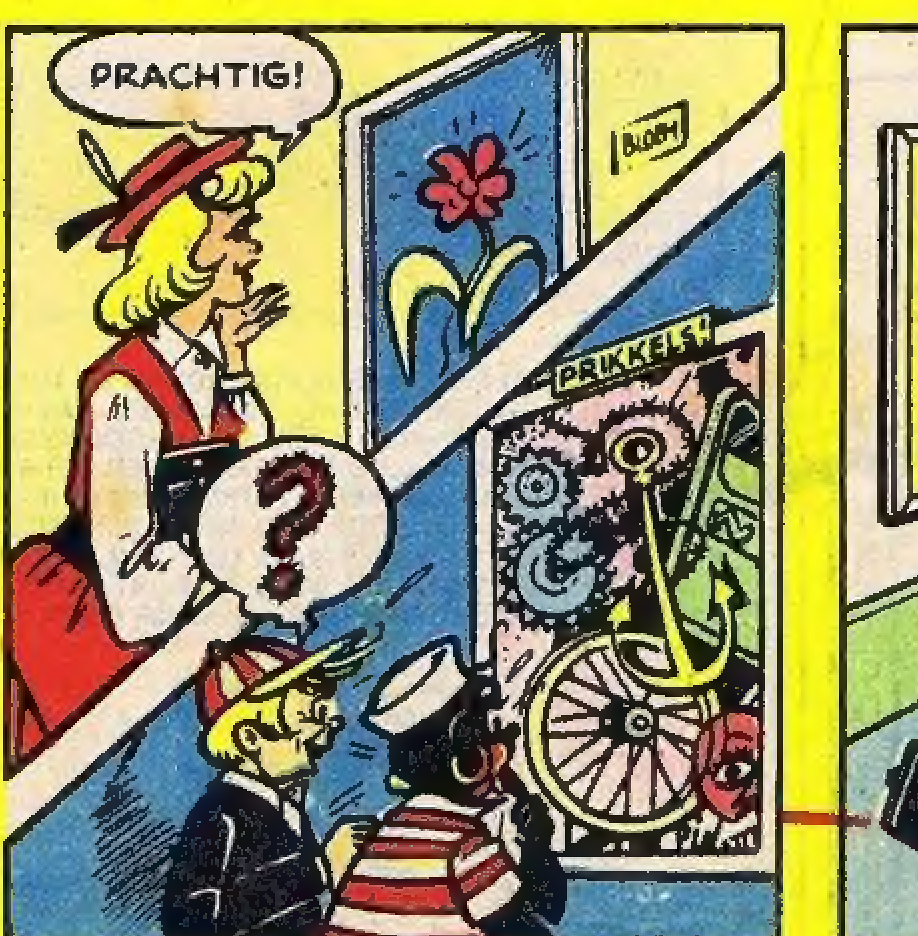

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 25 cent. Losse nummers: 35 cent.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.